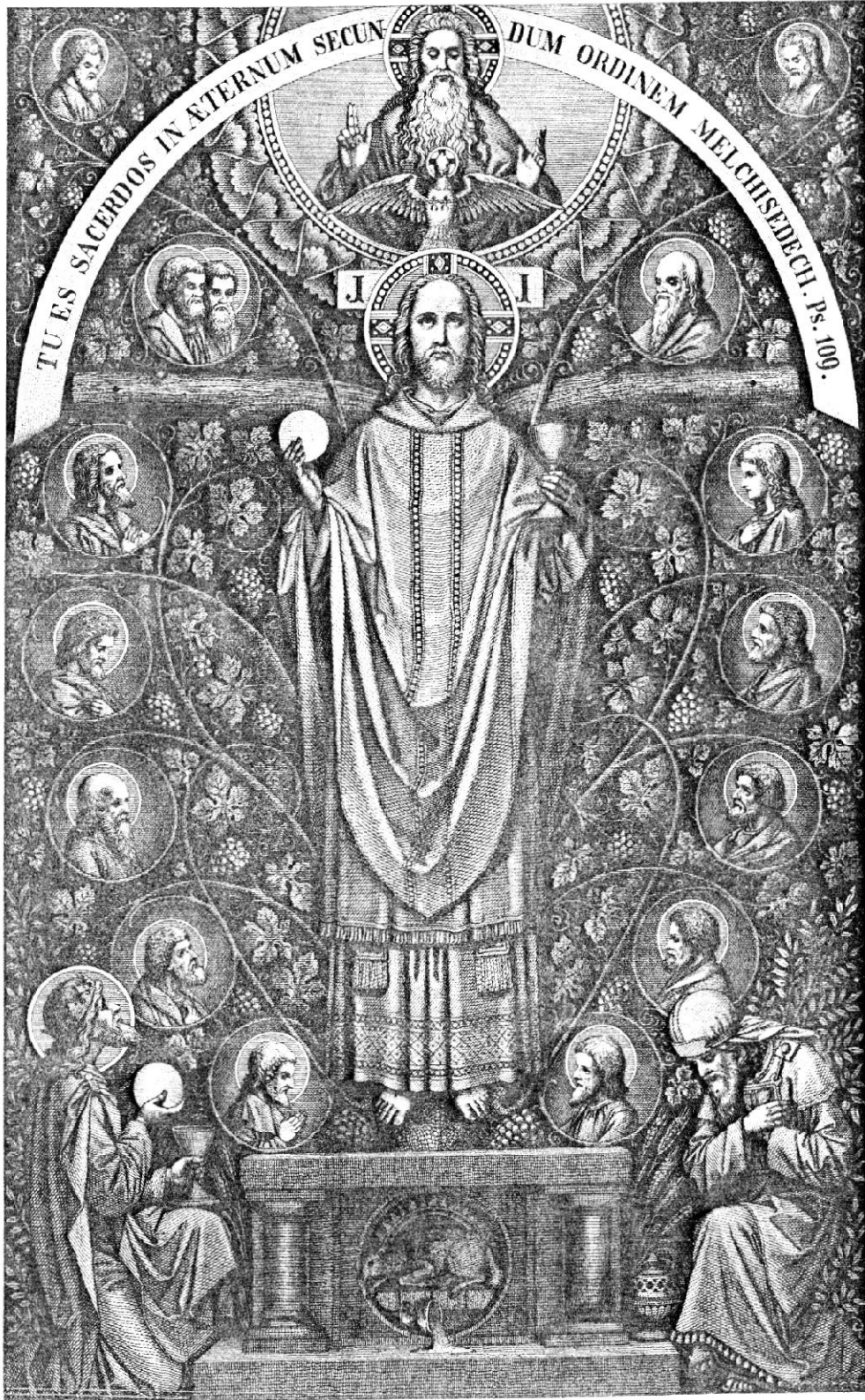

ORDO MISSAE

Obrzędy MSZY ŚWIETEJ według nadzwyczajnej formy rytu rzymskiego
Kyriele mszy De Angelis, Lux et origo i Orbis factor & Credo I i III
Motu Proprio *Summorum Pontificum* Ojca św. Benedykta XVI

Objaśnienia

K. = Kapłan W. = Wierni + = Znak Krzyża

Tekst na podstawie "Mszału Rzymskiego z dodaniem Nabożeństw Nieszpornych", opactwo św.św. Piotra i Pawła w Tyńcu, Imprimi potest: Petrus Rostworowski, O.S.B. Prior Archiabbatiae Tynecensis, Imprimatur: Brugis, die 31 Maii 1956, M. de Keyzer, vic. gen. W Kanonie dodano wspomnienie św. Józefa (zgodnie z Mszą typicznym z 1962 r.).

Nuty w zapisie kwadratowym na podstawie „Liber Usualis” A.D. 1961.

Opracowanie: Tomasz Dajczak, <http://katolicy.net>

MSZA KATECHUMENÓW

1. Asperges - Aspersja (tylko w Mszach uroczystych)

Poza Okresem Wielkanocnym:

XIII. c.

A-SPERGES me,* Dómi-ne, hyssópo, et mundá-
bor : lavá-bis me, et super nívem de- albá-bor.
Ps. 50. Mi-se-ré-re mé-i, Dé-us,* se-cúndum mágnam mi-
se-ricórdi-am tú-am. Gló-ri-a Pátri, et Fí-li-o, et
Spi-rí-tu-i Sáncto. * Sic-ut é-rat in princí-pi-o, et nunc,
et semper, et in saécu-la saecu-ló-rum. A-men.

X. c.

Ant.
8.
V

Idi áquam * egre- di- éntem de tém-plo,
a lá- te-re déx- tro, alle- lú- ia : et ómnes, ad
quos pervénit á- qua ísta, sál- vi fá- cti sunt,
et dí- cent, alle-lú- ia, al- le- lú- ia. *Ps. 117.* Confi-
témini Dómino quó-ni- am bó-nus : * quó-ni- am in saécu-lum
mi-se-ricór-di- a é-jus. Gló-ri- a Pátri, et Fí-li-o, et
Spi-rí- tu-i Sáncto. * Sic-ut é-rat in princí-pi- o, et nunc,
et semper, et in saécula saecu- ló-rum. Amen.

2. Psalm wstępny

Kapłan stanąwszy u stopni ołtarza, żegna się znakiem krzyża i odmawia antyfonę:

S. In nomine Patris, (+) et Filii, et Spiritus Sancti. Amen.

Introibo ad altare Dei.

M. Ad deum qui laetificat juventutem meam.

K. W imię Ojca + i Syna i Ducha Świętego. Amen.

Przystąpię do ołtarza Bożego.

W. Do Boga, który jest weselem moim od młodości.

Psalm 42

S. Judica me Deus, et discerne causam

K. Bądź mi sędzia, o Boże i rozsądź sprawę

meam de gente non sancta: ab homine iniquo et doloso erue me.

M. Quia tu es Deus fortitudo mea: quare me repulisti, et quare tristis incedo, dum affligit me inimicus?

S. Emitte lucem tuam, et veritatem tuam: ipsa me deduxerunt, et adduxerunt in montem sanctum tuum, et in tabernacula tua.

M. Et introibo ad altare Dei: ad Deum qui laetificat juventutem meam.

S. Confitebor tibi in cithara Deus, Deus meus: quare tristis es anima mea, et quare conturbas me?

M. Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi: salutare vultus mei, et Deus meus.

S. Gloria Patri, et Filio, et Spiritu Sancto.

M. Sicut erat in principio et nunc, et semper, et in saecula saeculorum. Amen.

S. Introibo ad altare Dei

M. Ad Deum qui laetificat juventutem meam.

moją z narodem bezbożnym; wybaw mnie od człowieka niedobrego i fałszywego

W. Wszak Ty jesteś, o Boże mocą moją; czemu mnie odrzucasz i czemu smutny chodzę, gdy nieprzyjacieli mnie nęka?

K. Ześlij światłość Swoją i prawdę Swoją; one mnie poprowadzą i przywiodą na górę świętą Twoją, aż do przybytków Twoich.

W. I przystąpię do ołtarza Bożego, do Boga, który jest weselem moim od młodości

K. Chwalić Cię będę przy dźwiękach cytry, Boże, Boże mój; czemuś smutna, duszo moja, i czemu mnie trwożysz?

W. Ufaj Bogu, albowiem jeszcze uwielbiać Go będę, jako Zbawcę i Boga mego.

K. Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu

W. Jak było na początku, teraz i zawsze i na wieki wieków Amen.

K. Przystąpię do ołtarza Bożego

W. Do Boga, który jest weselem moim od młodości

3. Confiteor - Spowiedź powszechna

Wobec Boga i Kościoła powszechnego oskarżamy się publicznie o winy nasze, abyśmy tym głębszą sobie obudzili skruchę

S. Adjutorium nostrum (+) in nomine Domini.

M. Qui fecit coelum et terram.

K. Wspomożenie nasze (+) w Imieniu Pana.

W. Który stworzył niebo i ziemię.

Kapłan głęboko pochylony odmawia spowiedź ogólną

S. Confiteor Deo omnipotenti, beatæ Mariæ semper virgini, beato Michaeli archangelo, beato Joanni Baptistæ, sanctis Apostolis Petro et Paulo, omnibus Sanctis et vobis fratres, quia peccavi nimis cogitatione, verbo, et opere: mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa. Ideo precor beatam Mariam semper virginem, beatum Michaelem archangelum, beatum Joannem Baptistam, sanctos Apostolos Petrum et Paulum, omnes Sanctos, et vos fratres, orare pro me ad Dominum Deum nostrum.

K. Spowiadam się Bogu wszechmogącemu, Najświętszej Maryi zawsze Dziewicy, świętemu Michałowi Archaniołowi, świętemu Janowi Chrzcicielowi, świętym Apostołom Piotrowi i Pawłowi, wszystkim Świętym i wam, bracia, że bardzo zgrzeszyłem, myślą, mową i uczynkiem: *Książd uderza się trzykroć w piersi* moja wina, moja wina, moja bardzo wielka wina. Przeto błagam Najświętszą Maryję zawsze Dziewicę, świętego Michała Archanioła, świętego Jana Chrzciciela, świętych Apostołów Piotra i Pawła, wszystkich świętych, i was, bracia, abyście się za mnie modlili do Pana Boga naszego.

Ministrant i wierni proszą za kapłanem

M. Misereatur tui omnipotens Deus, et dimissis peccatis tuis, perducatur te ad vitam aeternam.

S. Amen.

W. Niech się zmiłuje nad tobą Bóg wszechmogący, a odpuściwszy ci grzechy twoje, niech cię doprowadzi do żywota wiecznego.

K. Amen.

Ministrant i wierni mówią pochyleni

M. Confiteor Deo omnipotenti, beatæ Mariæ semper virginis, beato Michaeli archangelo, beato Joanni Baptistæ, sanctis Apostolis Petro et Paulo, omnibus Sanctis et tibi, Pater, quia peccavi nimis cogitatione, verbo, et opere:

W. Spowiadam się Bogu wszechmogącemu, Najświętszej Maryi zawsze Dziewicy, świętemu Michałowi Archaniołowi, świętemu Janowi Chrzcicielowi, świętym Apostołom Piotrowi i Pawłowi, wszystkim Świętym i tobie, Ojczy, żem zgrzeszył bardzo myślą, mową i uczynkiem:

Uderzyć się trzykroć w piersi mówiąc:

mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa. Ideo precor beatam Mariam semper virginem, beatum Michaelem archangelum, beatum Joannem Baptistam, sanctos Apostolos Petrum et Paulum, omnes Sanctos, et te, Pater, orare pro me ad Dominum Deum nostrum.

moja wina, moja wina, moja bardzo wielka wina. Przeto błagam Najświętszą Maryję zawsze Dziewicę, świętego Michała Archaniola, świętego Jana Chrzciciela, świętych Apostołów Piotra i Pawła, wszystkich świętych, i ciebie, Ojczy, o modlitwę do Pana Boga naszego.

Kapłan wstawia się za ogółem wiernych

S. Misereatur vestri omnipotens Deus, et dimissis peccatis vestris, perducatur vos ad vitam aeternam.

M. Amen,

S. Indulgentiam, (+) absolutionem et remissionem peccatorum nostrorum, tribuat nobis omnipotens et misericors Dominus.

M. Amen,

K. Niech się zmiłuje nad wami Bóg wszechmogący, a odpuściwszy wam grzechy, niech was doprowadzi do żywota wiecznego.

W. Amen.

K. Pan wszechmogący i miłosierny niechaj nam udzieli przebaczenia, (+) rozgrzeszenia i odpuszczenia grzechów naszych.

W. Amen.

Lekko pochyłony kapłan mówi dalej

S. Deus, tu conversus vivificabis nos.

M. Et plebs tua laetabitur in

S. Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam.

M. Et salutare tuum da nobis.

S. Domine, exaudi orationem meam.

K. O Boże, tchnij w nas życie nowe

W. A lud Twój rozraduje się w Tobie.

K. Okaż nam, Panie, miłosierdzie Twoje.

W. I daj nam zbawienie Twoje.

K. Panie, wysłuchaj modlitwy mojej.

M. Et clamor meus ad te veniat
S. Dominus vobiscum.
M. Et cum spiritu tuo.
S. Oremus.

W. A wołanie moje niech do Ciebie dotrze.
K. Pan z wami.
W. I z duchem twoim.
K. Módlmy się

Kapłan wstępuje po stopniach ołtarza - ministranci wstają razem i klękają na pierwszym stopniu. Wstępując po stopniach ołtarza kapłan mówi:

Aufer a nobis, quaesumus, Domine, iniquitates nostras: ut ad Sancta sanctorum puris mereamur mentibus introire. Per Christum, Dominum nostrum. Amen.

Zgładź nieprawości nasze, prosimy, Panie, abyśmy do przybytku najświętszego z czystym sercem zasłużyli Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Całując ołtarz, w którym są zawarte relikwie świętych:

Oramus te, Domine, per merita Sanctorum tuorum quorum reliquiae sunt, et omnium Sanctorum: ut indulgere digneris omnia peccata mea. Amen.

Prosimy Cię, Panie, racz dla zasług Świętych Twoich, których szczątki (relikwie) tu się znajdują, oraz wszystkich Świętych odpuścić wszystkie grzechy moje. Amen.

Podczas Mszy z asystą kapłan błogosławi kadzidło i mówi:

Ab illo benedicaris in cuius honore cremaberis. Amen.

Niechaj cię Ten błogosławi, na którego cześć spalać się będziesz

Kadzidło, które spala się i dym unoszący się w górę są symbolem naszych modlitw i ofiar. Kapłan okadza ołtarz, następnie diakon okadza celebrans jako przedstawiciela Chrystusa.

4. Introit

Kapłan przechodzi na prawą stronę ołtarza i odczytuje Introit przypadający na dany dzień.

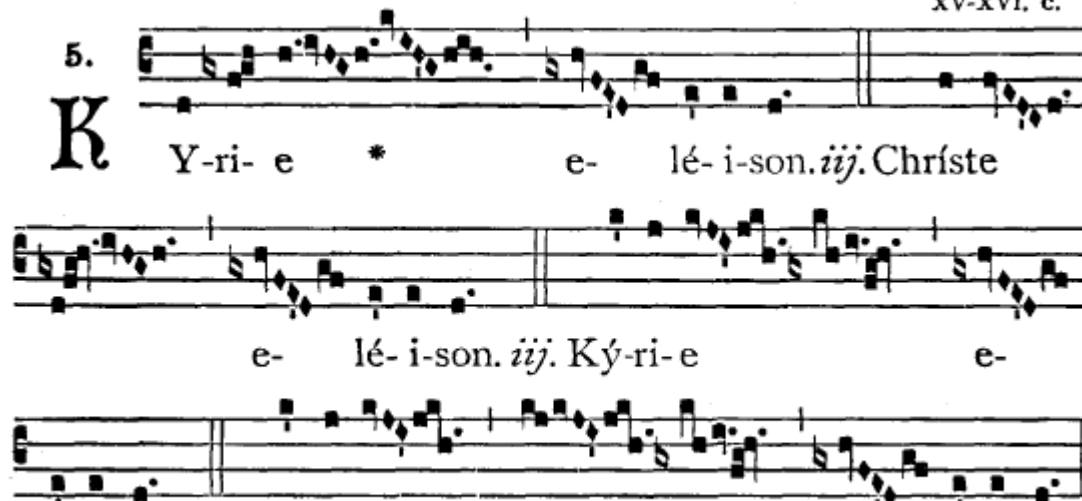

5. Kyrie - błagalne wołanie

Kyrie jest to krótka litania pochodząca z liturgii grekokatolickiej. Składa się ona z trzykrotnego wezwania o pomoc do każdej z Trzech Osób Trójcy Przenajświętszej

Kyrie VIII De Angelis (najpopularniejsze):

5. XV-XVI, c.

K Y-ri- e * e- lé- i-son. *ijj.* Chríste

e- lé- i-son. *ijj.* Ký-ri- e e-

lé- i-son. *ijj.* Ký-ri- e * ** e- lé- i-son.

Kyrie XI Orbis factor (na niedziele w ciągu roku)

1. (x) XIV-XVI, c.

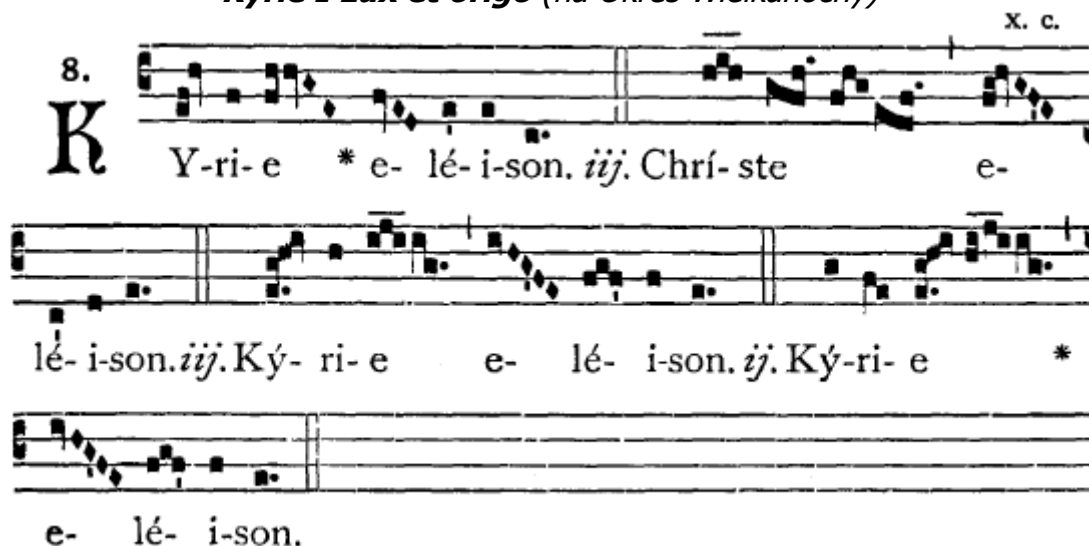
K Y-ri- e * e- lé- i-son. *ijj.* Chríste

e- lé- i-son. *ijj.* Ký-ri- e e- lé- i-son. *ijj.* Ký-

ri- e * e- lé- i-son.

Kyrie I Lux et origo (na Okres Wielkanocny)

8. **K** Y-ri-e * e- lé- i-son. *ij.* Chrí- ste e-
lé- i-son. *ij.* Ký- ri- e e- lé- i-son. *ij.* Ký- ri- e *
e- lé- i-son.

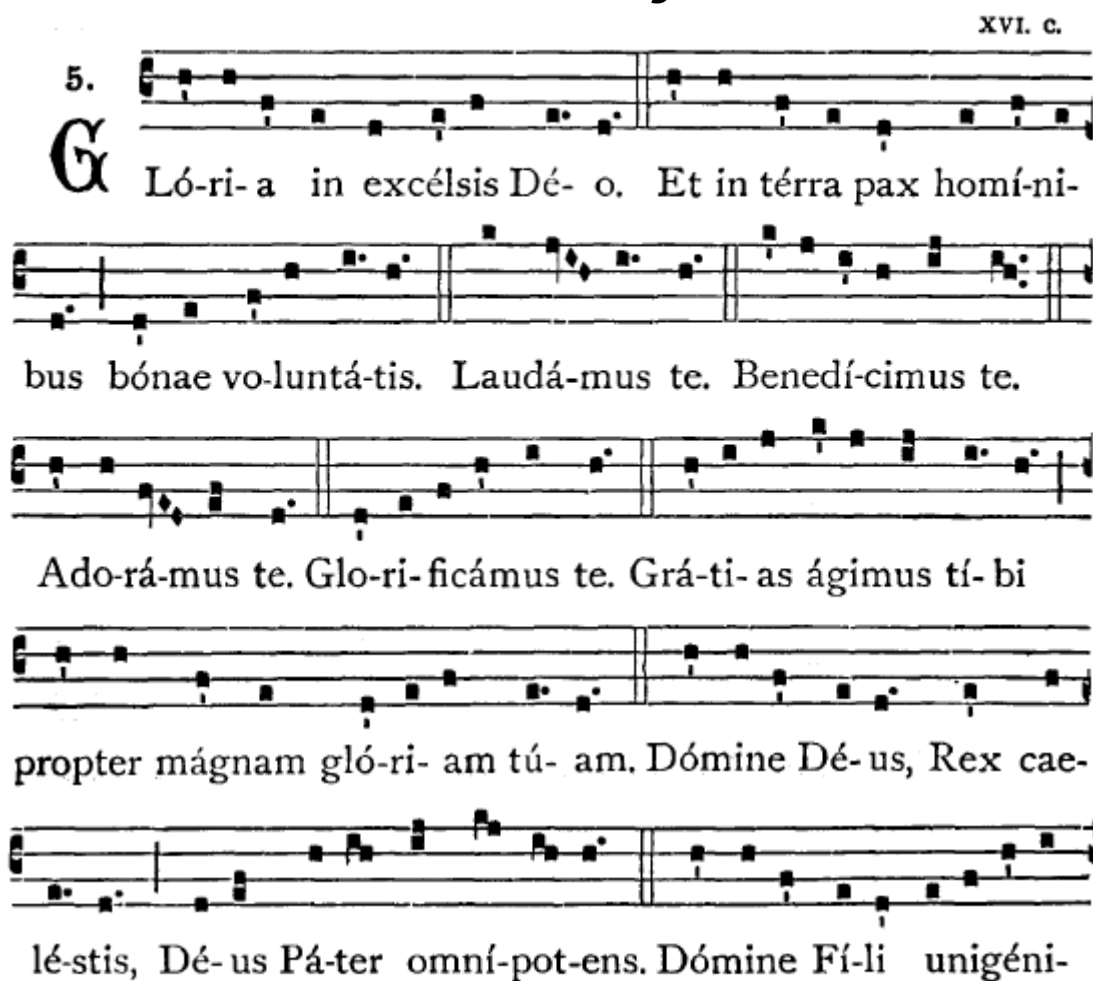

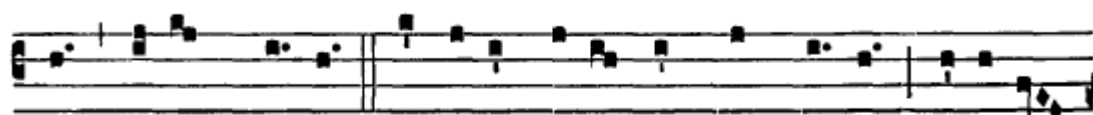
6. Gloria - Chwała Trójcy Przenajświętszej.

Gloria jest to pieśń chwalebna i dziękczynna za wszystkie dary, których udziela nam Trójca Przenajświętsza. Pieśń tę opuszcza się we Mszach odprawianych w kolorze czarnym i fioletowym, oraz zielonym w ciągu tygodnia i we Mszach wotywnych.

Gloria VIII De Angelis

5. **G** Ló-ri-a in excélsis Dé- o. Et in térra pax homí-ni-
bus bónae vo-luntá-tis. Laudá-mus te. Benedí-cimus te.
Ado-rá-mus te. Glo-ri-ficá-mus te. Grá-ti-as á-gimus tí- bi
propter mágnam gló-ri- am tú- am. Dómine Dé- us, Rex cae-
lé-stis, Dé- us Pá-ter omní-pot-ens. Dómine Fí-li unigéni-

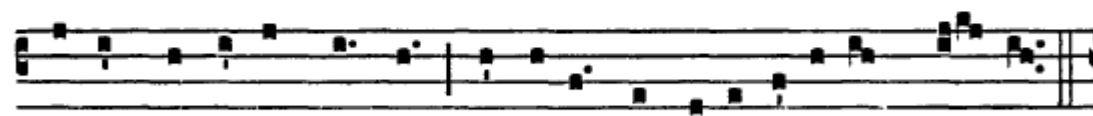

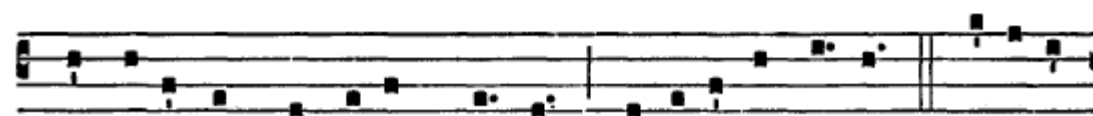
te Jé-su Chrí-ste. Dómine Dé-us, Agnus Dé-i, Fí-li-us

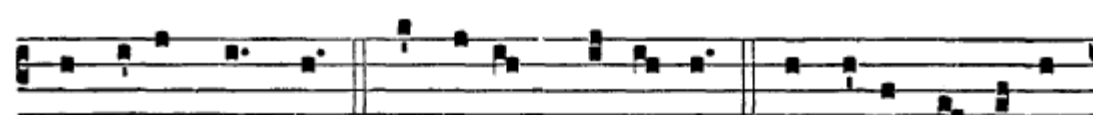
Pá-tris. Qui tóllis peccáta mún-di, mi-se-ré-re nó-bis. Qui

tól-lis peccá-ta mún-di, súscipe depreca-ti-ónem nó-stram.

Qui sédes ad délixteram Pá-tris, mi-seré-re nó-bis. Quóni-am

tu só-lus sánctus. Tu só-lus Dómi-nus. Tu só-lus Altíssi-

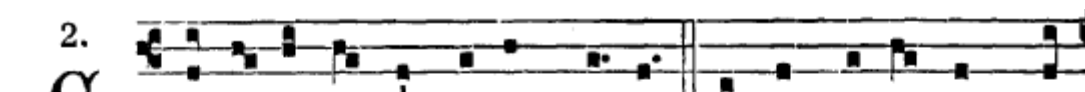

mus, Jé-su Chrí-ste. Cum Sáncto Spí-ri-tu, in gló-ri-a

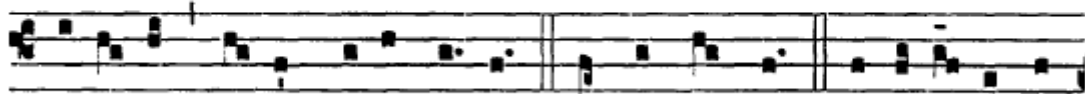

Dé-i Pá-tris. A-men.

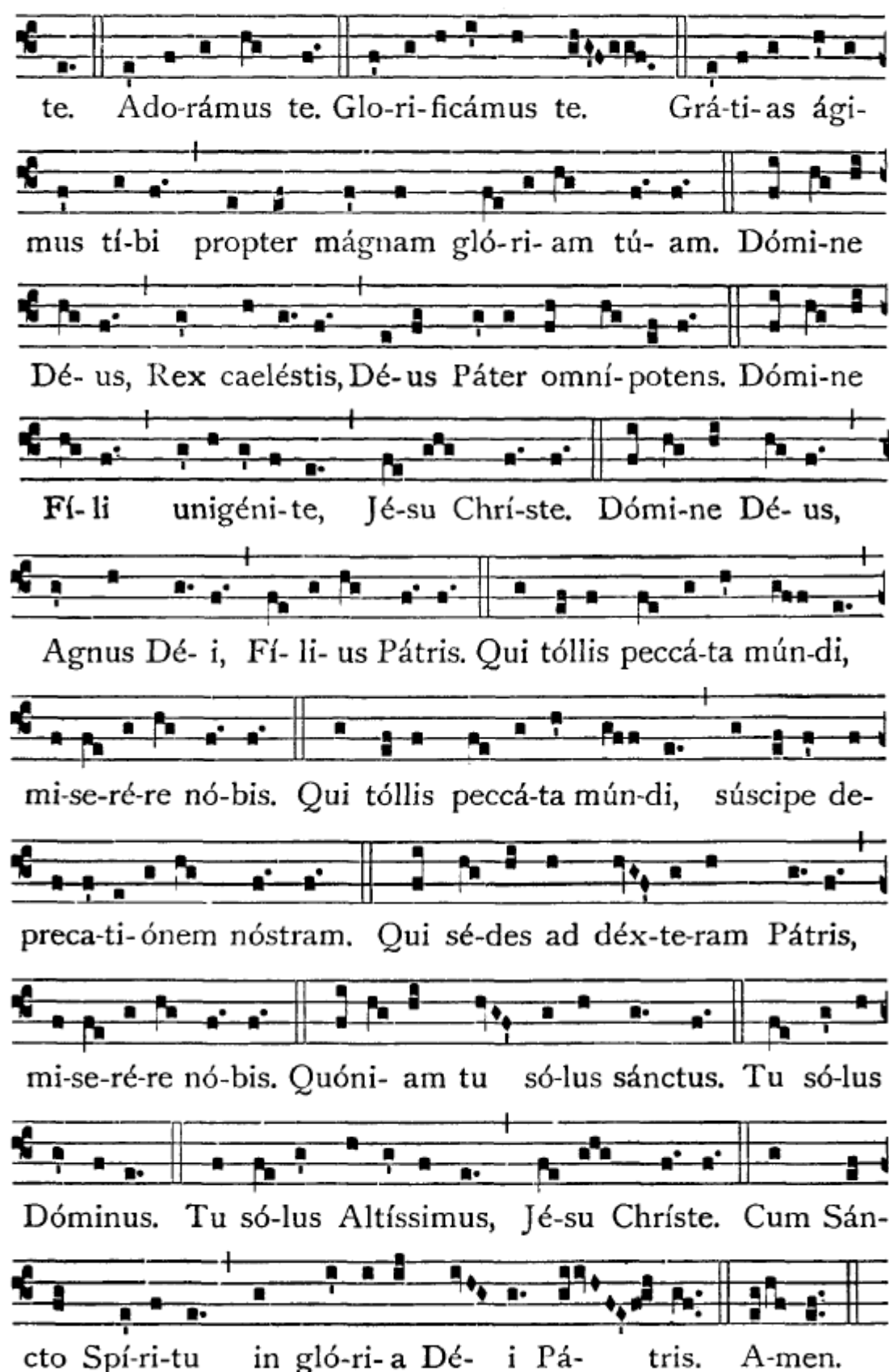
Gloria XI Orbis factor

Ló-ri-a in excélsis Dé-o. Et in térra pax ho-

mí-ni-bus bónae voluntá-tis. Laudá-mus te. Benedí-cimus

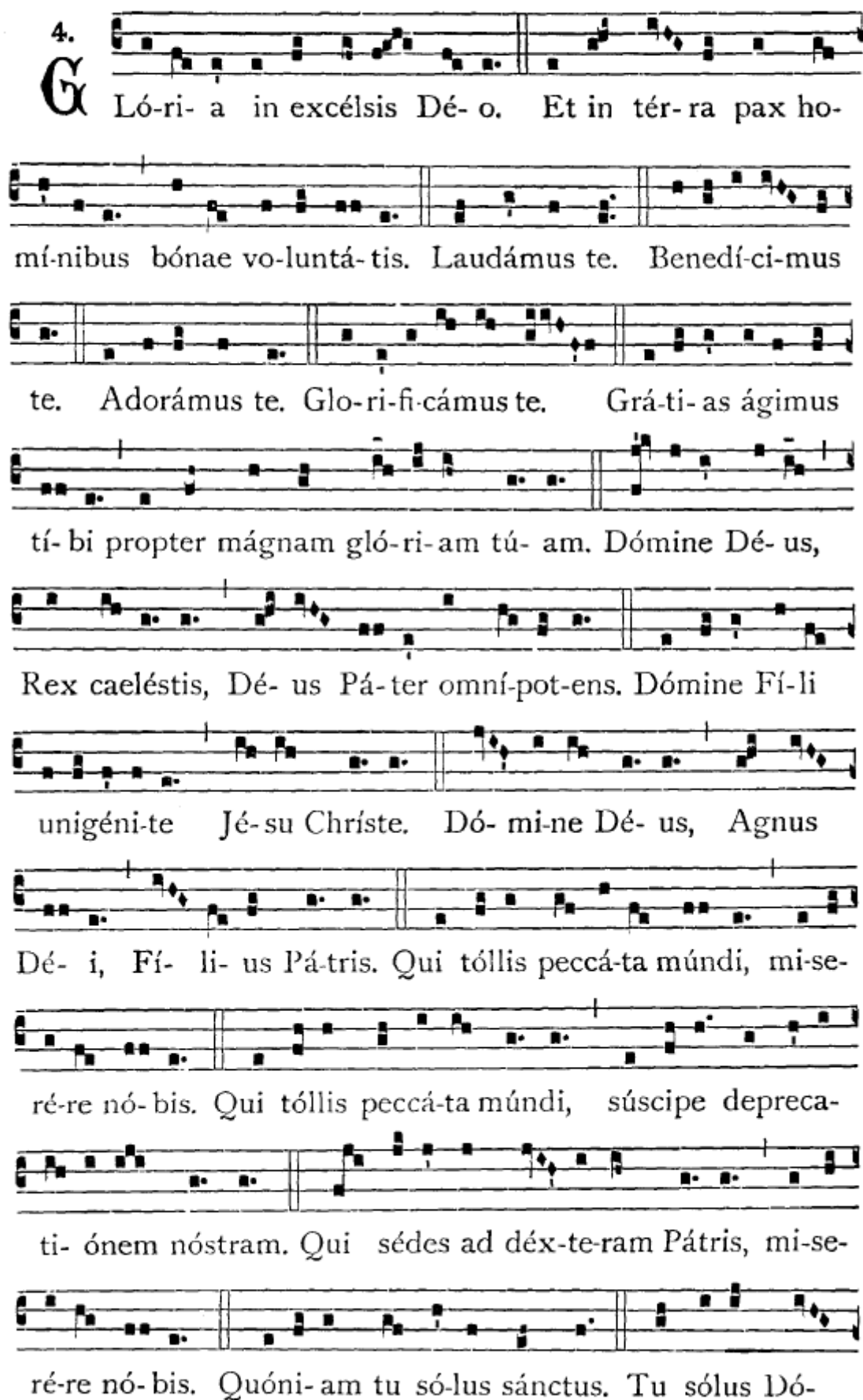
te. Ado-rá-mus te. Glo-ri-ficá-mus te. Grá-ti-as ági-
mus tí-bi propter má-gnam gló-ri-am tú-am. Dó-mi-ne
Dé-us, Rex caeléstis, Dé-us Pá-ter omní-potens. Dó-mi-ne
Fí-li unigé-ni-te, Jé-su Chrí-ste. Dó-mi-ne Dé-us,
Agnus Dé-i, Fí-li-us Pá-tris. Qui tóllis peccá-ta mún-di,
mi-se-ré-re nó-bis. Qui tóllis peccá-ta mún-di, sú-scipe de-
pre-ca-ti-ónem nó-stram. Qui sé-des ad déx-te-ram Pá-tris,
mi-se-ré-re nó-bis. Quóni-am tu só-lus sán-ctus. Tu só-lus
Dó-mi-nus. Tu só-lus Altí-s-si-mus, Jé-su Chrí-ste. Cum Sán-
cto Spí-ri-tu in gló-ri-a Dé-i Pá-tris. A-men.

Gloria I Lux et origo

x. c.

4.

G

Ló-ri- a in excélsis Dé- o. Et in tér-ra pax ho-
mí-nibus bó-nae vo-luntá-tis. Laudá-mus te. Benedí-ci-mus
te. Adorá-mus te. Glo-ri-fi-cá-mus te. Grá-ti-as á-gimus
tí-bi propter má-gnam gló-ri-am tú-am. Dó-mine Dé-us,
Rex caeléstis, Dé-us Pá-ter omní-pot-ens. Dó-mine Fí-li
unigéni-te Jé-su Chrí-ste. Dó-mi-ne Dé-us, Agnus
Dé-i, Fí-li-us Pá-tris. Qui tóllis peccá-ta mún-di, mi-se-
ré-re nó-bis. Qui tóllis peccá-ta mún-di, sú-scipe depreca-
ti-ónem nó-stram. Qui sé-des ad délix-te-ram Pá-tris, mi-se-
ré-re nó-bis. Quóni-am tu só-lus sán-ctus. Tu só-lus Dó-

7. Kolekta - Modlitwa Kościelna

Kapłan całuje ołtarz, następnie pozdrawia wiernych używając ich do modlitwy.

S. Dominus vobiscum.

M. Et cum spiritu tuo.

S. Oremus.

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim.

K. Módlmy się

Kapłan wraca do mszału, aby odczytać uroczystą modlitwę Kościoła, zwaną również Kolektą, czyli modlitwa zgromadzenia. W naszym to imieniu prosi kapłan Boga, by wejrzał na potrzeby swojego ludu, użyzył mu łaski i szczęśliwie doprowadził do życia wiecznego.

Do głównej kolekty dochodzą często dodatkowe. Pierwsza i ostatnia kończą się słowami:

S. Per omnia saecula saeculorum.

M. Amen.

K. Przez wszystkie wieki wieków.

W. Amen.

8. Lekcja

W trzeciej części Bóg odpowiada na nasze modlitwy, pouczając nas słowem natchnionym o Sobie i o naszych względem Niego obowiązkach. Pierwsze czytanie jest wyjęte z Pism Starego Testamentu, lub z listów i Dziejów Apostolskich. W niektóre dni postne mamy dwie lub sześć lekcji. We Mszach śpiewanych Lekcja jest śpiewana przez subdiakona.

Po skończonym czytaniu odpowiada się:

M. Deo gratias.

W. Bogu niech będą dzięki.

9. Graduał i Alleluja (względnie Traktus, Sekwencja).

Po Lekcji chór śpiewa (względnie kapłan czyta) tekst śpiewu międzylekcyjnego zwanego Graduałem. Tekst ów jest przeważnie wyjęty z Psalterza, streszcza pobożne uczucia, jakie nam czytanie Pisma Świętego nasunęło. Alleluja - słowo hebrajskie, oznaczające "śpiewajcie Panu" - jest okrzykiem radości płynącej z serca Kościoła Świętego na skutek dobrodziejstw Bożych

W dni postne Alleluja zastąpione jest przez Traktus - czyli Psalm. W niektóre uroczystości śpiewa się również utwór rytmiczny zwany Sekwencją, np. Dies Irae, Stabat Mater, Veni Creator i in.

10. Przygotowanie do Ewangelii

Po śpiewie miedzylekcyjnym kapłan głęboko pochylony przed środkiem ołtarza modli się (Iz. VI):

S. Munda cor meum, ac labia mea, omnipotens Deus, qui labia Isaiae prophetae calculo mundasti ignito: ita me tua grata miseratione dignare mundare, ut sanctum Evangelium tuum digne valeam nuntiare. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

K. Oczyść serce moje i wargi moje, wszechmogący Boże, któryś wargi Izajasza proroka rozżarzonym węglem oczyścił. I mnie też przez łaskawe miłosierdzie swoje racz tak oczyścić, iżbym mógł godnie opowiadać święta Ewangelię Twoją. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Podczas uroczystej Mszy diakon kładzie księgę Ewangelii na ołtarzu, a po nasypaniu kadzidła przez celebransa klęka na najwyższym stopniu, odmawia Munda cor i prosi o błogosławieństwo, którego udziela mu kapłan

W cichej Mszy św. modlitwę tę odmawia sam kapłan - we Mszach żałobnych opuszcza się ją.

Jube, domne (Domine) benedicere. Dominus sit in corde tuo (meo) et in labiis tuis (meis): ut digne et competenter annunties (annuntiem) Evangelium suum. Amen.

Racz, Panie, pobłogosławić. Bóg niech będzie w sercu moim i na ustach moich, abym godnie i umiejętnie głosił Ewangelię Jego. Amen.

11. Ewangelia

*Podczas uroczystej Mszy św. diakon, a podczas cichej kapłan przechodzi na stronę Ewangelii i czyta (względnie śpiewa) naznaczywszy poprzednio mszał, czoło, usta i piersi znakiem krzyża
W Ewangelii przemawia do nas sam Pan Jezus.
Wierni wstają*

S. Dominus vobiscum.

M. Et cum spiritu tuo.

S. Sequentia (Initium) sancti Evangelii secundum Matthaeum (Marcum, Lucam, Joannem).

M. Gloria tibi, Domine.

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim.

K. Wyjątek z (Początek) Ewangelii według św. Mateusza (Marka, Łukasza, Jana).

W. Chwała Tobie Panie.

Skończywszy czytać Ewangelię kapłan całuje mszał mówi po cichu:

Per evangelica dicta deleantur nostra delicta.

M. Laus tibi, Christe.

Przez te słowa Ewangelii niechaj będą zgładzone przewinienia nasze.

W. Chwała Tobie Chryste.

12. Kazanie.

13. Credo - Wyznanie wiary

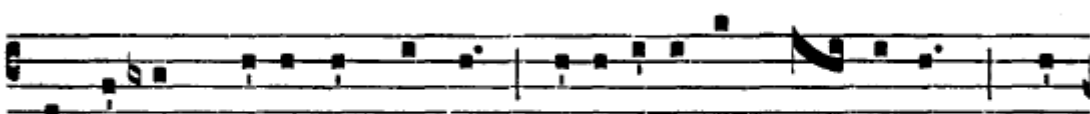
Odmawia się w niedziele, święta Rytu zdwojonego I klasy, w święta Pańskie i Matki Bożej, w święta Apostołów, Ewangelistów oraz Doktorów, w końcu we Mszach wotywnych i uroczystościach śpiewanych

Credo III

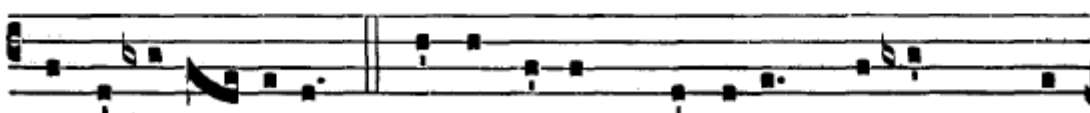
XVII. C.

5.

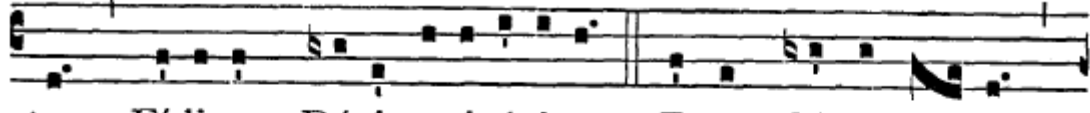
C Rédo in únum Dé- um, Pátrem omnipoténtem,

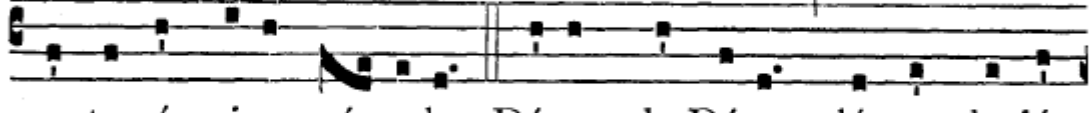
factó-rem caéli et térrae, vi-sibí-li-um ómni-um, et

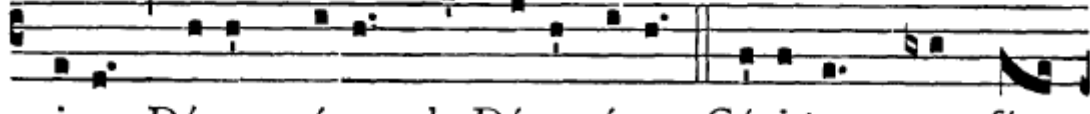
invi-sibí-li-um. Et in únum Dóminum Jé-sum Chrí-

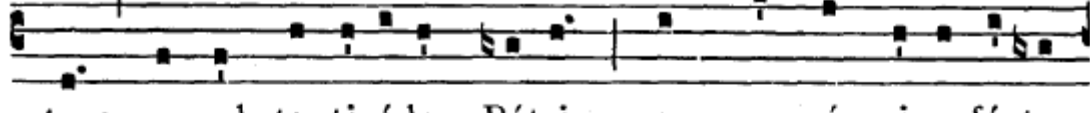
stum, Fí-li-um Dé-i unigéni-tum. Et ex Pátre ná- tum

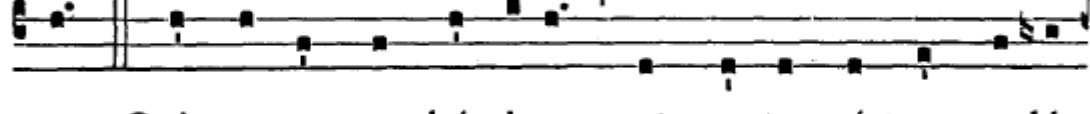
ante ómni-a saé-cu-la. Dé-um de Dé-o, lúmen de lú-

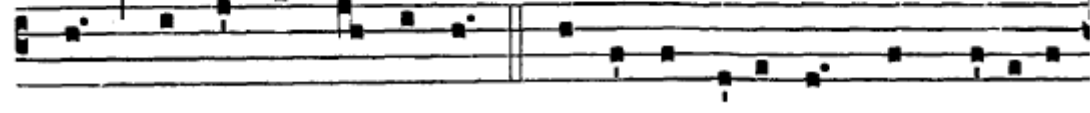
mine, Dé-um vérum de Dé-o vé-ro. Géni-tum, non fá-

ctum, consubstanti-á-lem Pátri : per quem ómni- a fácta

sunt. Qui propter nos hómines, et propter nóstram sa-lú-

tem descendit de caé-lis. Et incarnátus est de Spí-ri-tu

Sáncto ex Ma-rí-a Vírgine : Et hómo fáctus est. Cru-
 ci-fí-xus ét-i-am pro nóbis : sub Pónti-o Pí-láto pás-
 sus, et se-púl-tus est. Et resurréxit térti-a dí-e, secún-
 dum Scriptú-ras. Et ascéndit in caé-lum : sédet ad dexte-
 ram Pá-tris. Et í-terum ventúrus est cum gló-ri-a, ju-
 di-cáre vívos et mórtu-os : cújus régni non é-rit fí-nis. Et
 in Spí-ri-tum Sánctum, Dóminum, et vivi-fi-cántem : qui
 ex Pátre Fi-li-óque pro-cédit. Qui cum Pátre et Fí-
 li-o simul adorá-tur, et conglo-ri-ficá-tur : qui locú-tus
 est per Prophé-tas. Et únam sánctam cathó-li-cam et

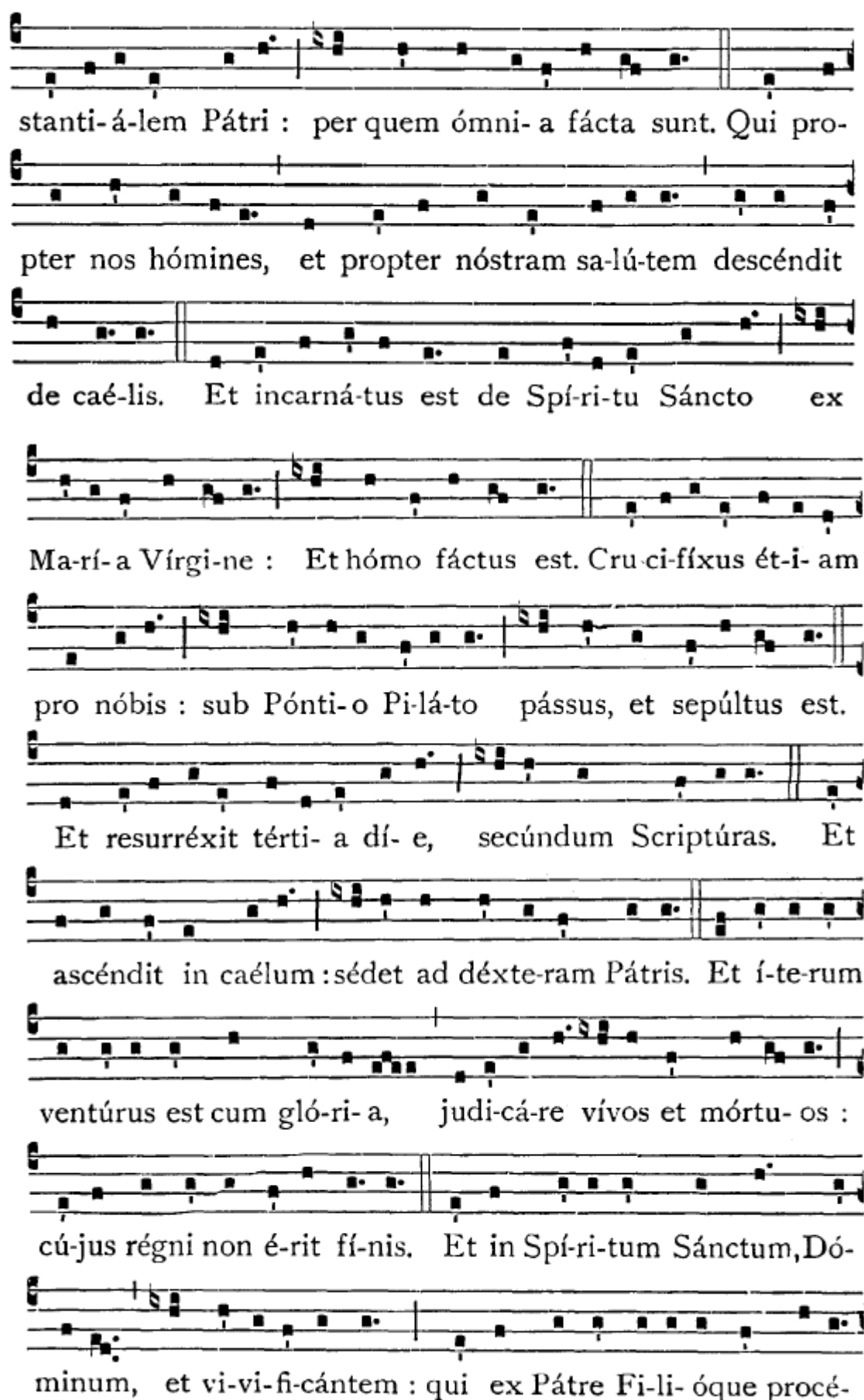

apostó-licam Ecclési- am. Confí-te-or únum baptísma
in remissi- ónem peccató-rum. Et exspécto resurrecti-ó-
nem mortu-órum. Et ví-tam ventú-ri saécu-li. A-
men.

Credo I

XI. c.

4. **C** Rédo in únum Dé-um, Pátrem omnipot-éntem, fa-
ctórem caéli et térrae, vi-si-bí-li-um ómni- um, et invi-
si-bí-li- um. Et in únum Dóminum Jésum Chrístum, Fí-
li- um Dé- i unigéni- tum. Et ex Pátre nátum ante
ómn- a saécu- la. Dé-um de Dé- o, lúmen de lúmine,
Dé-um vérum de Dé-o véro. Gén- i- tum, non fáctum, consub-

stanti-á-lem Pátri : per quem ómni- a fácta sunt. Qui pro-

pter nos hómines, et propter nóstram sa-lú-tem descéndit

de caé-lis. Et incarná-tus est de Spí-ri-tu Sáncto ex

Ma-rí-a Vírgi-ne : Et hómo fáctus est. Cru-ci-fíxus ét-i- am

pro nóbis : sub Pónti-o Pi-lá-to pássus, et sepúltus est.

Et resurréxit térti- a dí- e, secúndum Scriptúras. Et

ascéndit in caélum : sédet ad déxte-ram Pátris. Et í-te-rum

ventúrus est cum gló-ri- a, judi-cá-re vívos et mórtu- os :

cú-jus régni non é-rit fí-nis. Et in Spí-ri-tum Sánctum, Dó-

minum, et vi-vi-fi-cántem : qui ex Pátre Fi-li- óque procé-

dit. Qui cum Pâtre et Fí-li-o simul ado-rá-tur, et con-
glo-ri-fi-cá-tur : qui locútus est per Prophé-tas. Et únam sán-
ctam cathó-li-cam et apostó-li-cam Ecclé-si-am. Confi-
te-or únum baptísma in remissi-ónem pecca-tó-rum. Et
exspécto resurrecti-ónem mortu-ó-rum. Et ví-tam ventú-
ri saéc-cu-li. A- men.

14. Offertorium - Ofertorium

Kapłan całuje ołtarz i pozdrawia wiernych używając wszystkich do modlitwy.

S. Dominus vobiscum.

M. Et cum spiritu tuo.

S. Oremus

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim.

K. Modlmy sie.

Podczas ofiarowania chór śpiewa antyfonę offertorium z danego dnia. We Mszach cichych kapłan sam ją odmawia. W chwili ofiarowania oddajmy Panu Jezusowi całe nasze życie, wszystkie poczynania, troski i radości; niech On złoży te dary nasze przed Tronem Bożym w niebie.

15. Ofiarowanie Chleba

Kapłan odkrywa kielich, ministrant dzwoni. Następnie wznosząc patenę kapłan ofiarowuje chleb.

Suscipe sancte Pater omnipotens aeternae
Deus, hanc immaculatam hostiam, quam ego
indignus famulus tuus offero tibi Deo meo
vivo et vero, pro innumerabilibus peccatis et
offensionibus et negligentiis meis, et pro

Przyjmij, Ojczye święty, wszechmocny,
wiekuisty Boże, tę hostię niepokalaną, którą ja
niegodny sługa Twój, ofiarowuję Tobie, Bogu
mojemu żywemu i prawdziwemu, za
niezliczone grzechy, zniewagi i niedbalstwa

omnibus circumstantibus, sed et pro omnibus fidelibus Christianis vivis atque defunctis: ut mihi et illis proficiat ad salutem in vitam aeternam. Amen.

moje, za wszystkich tu obecnych, a także za wszystkich wiernych Chrześcijan, żywych i umarłych, aby mnie i im posłużyła do zbawienia w życiu wiekuistym. Amen.

Czyniąc pateną znak krzyża, składa chleb na ołtarzu.

16. Przygotowanie wina i wody

Ministranci przynoszą ampułki z winem i wodą. Kapłan przeszedłszy na stronę Lekcji wlewa do kielicha wino i kilka kropel wody, którą błogosławi (za wyjątkiem Mszy żałobnych). To połączenie wina i wody czyni na pamiątkę krwi i wody, którą spłynęła z boku Chrystusa. Woda jest też symbolem wiernych, którzy wraz z Chrystusem, głową Kościoła, są złączeni jak woda z winem i z Nim ofiarowują się Bogu Ojcu.

Deus, qui humanae substantiae dignitatem mirabiliter condidisti, et mirabilius reformasti: da nobis per hujus aquae et vini mysterium, ejus divinitatis esse consortes, qui humanitatis nostrae fieri dignatus est particeps, Jesus Christus, Filius tuus, Dominus noster: Qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus Sancti Deus; per omnia saecula saeculorum. Amen.

Boże, któryś godność natury ludzkiej, przedziwnie stworzył i jeszcze przedziwniej naprawił, spraw przez tę tajemnicę wody i wina, abyśmy mieli uczestnictwo w Bóstwie Tego, który raczył stać się uczestnikiem człowieczeństwa naszego, Jezus Chrystus, Syn Twój, Pan nasz, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego Bóg: przez wszystkie wieki wieków. Amen.

17. Ofiarowanie wina.

Na środku ołtarza, kapłan podnosi kielich, a następnie czyni nim znak krzyża nad ołtarzem.

Offerimus tibi Domine, calicem salutaris, tuam deprecantes clementiam: ut in conspectu divinae majestatis tuae, pro nostra et totius mundi salute cum odore suavitatis ascendat. Amen.

Ofiarujemy Ci, Panie, kielich zbawienia, Twojej żebząc łaskowości, aby jako wonność wdzięczną wzniósł się przed oblicze Twego Boskiego Majestatu za nasze i całego świata zbawienie. Amen.

18. Polecenie ofiar.

Kapłan pochylony odmawia modlitwę Azariasza w piecu gorejącym (Dan. III, 39-40)

In spiritu humilitatis, et in animo contrito suscipiamur a te Domine: et sic fiat sacrificium nostrum in conspectu tuo hodie, ut placeat tibi Domine Deus.

W duchu pokornych i w sercu skruszonych, przyjm nas, o Panie, i niech ofiara nasza tak się dziś przed obliczem Twoim dokona, aby się podobała Tobie, Panie Boże.

Czyniąc znak krzyża kapłan prosi, aby Duch Święty ofiarę pobłogosławił.

Veni sanctificator omnipotens aeternae Deus, et (+) benedic hoc sacrificium tuo sancto nomini praeparatum.

Przyjdź, Dawco świętości, wszechmogący wiekuisty Boże, i pobłogosław (+) tę ofiarę przygotowaną dla chwały świętego Imienia Twojego.

Kadzenie (tylko w Mszach uroczystych)

19. Lavabo - Umycie rąk

Ministranci przynoszą utensylia do Lavabo. Kapłan po okadzeniu lub zaraz po poleceniu ofiar przechodzi na stronę Lekcji i umywa palce rąk. Jest to przypomnienie, że należy obudzić skruchę, aby móc przystąpić do ofiary z duszą czystą.

Psalm 25

Lavabo inter innocentes manus meas: et circumdabo altare tuum Domine. Ut audiam vocem laudis: et enarrem universa mirabilia tua. Domine dilexi decorem domus tuae, et locum habitationis gloriae tuae. Ne perdas cum impiis Deus animam meam: et cum viris sanguinum vitam meam. In quorum manibus iniquitates sunt: dextera eorum repleta est muneribus. Ego autem in innocentia mea ingressus sum: redime me, et miserere mei. Pes meus stetit in directo: in ecclesiis benedicam te Domine. Gloria Patri...

Umywam ręce na znak niewinności: I obchodzę ołtarz Twój Panie. Ażeby śpiewać głośno chwałę Twoją, Aby wysławiać wszystkie cuda Twoje. Umiłowałem, Panie, piękność domu Twego, Stałe mieszkanie Twego Majestatu. Nie trąc mnie, Boże, razem z grzesznikami, Ni życia mego z mężami krwawymi. Ich ręce bowiem splamione zbrodniami, Prawica pełna zapłaty przekupstwa. Ja zaś swe życie wiodę w uczciwości, Ratuj mnie przeto, bądź mi litościwy. Nogi moje stoją na gruncie bezpiecznym: Pragnę Cię chwalić w gronie sług Twoich, Panie. Chwała Ojcu.

"Gloria Patri" opuszcza się w okresie Męki Pańskiej i we Mszach żałobnych.

20. Polecenie ofiar Trójcy Świętej

Kapłan pochylony na środku ołtarza, mówi:

S. Suscipe sancta Trinitas hanc oblationem, quam tibi offerimus ob memoriam passionis resurrectionis et ascensionis Jesu Christi Domini nostri: et in honorem beatae Mariae semper virginis, et beati Joannis Baptistae, et sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, et istorum, et omnium Sanctorum: ut illis proficiat ad honorem, nobis autem ad salutem: et illi pro nobis intercedere dignentur in coelis, quorum memoriam agimus in terris. Per eundem Christum Dominum nostrum. Amen.

K. Przyjmij, Trójco Święta, tę ofiarę, którą Ci składamy na pamiątkę męki, zmartwychwstania i wniebowstąpienia Jezusa Chrystusa, Pana naszego, oraz na cześć Najświętszej Maryi Zawsze Dziewicy, świętego Jana Chrzciciela, świętych Apostołów Piotra i Pawła, a także tych (których szczątki są w ołtarzu i wszystkich świętych: niech posłuży im ku chwale, nam zaś pomoże do zbawienia; niechaj ci, których ze czcią wspominamy na ziemi, raczą orędować za nami w niebie: przez tegoż Chrystusa, Pana Naszego. Amen.

21. Wezwanie do modlitwy i Sekreta

Kapłan całuje ołtarz i zwraca się do wiernych prosząc o szczególne skupienie i zjednoczenie w modlitwie.

S. Orate, fratres, ut meum ac vestrum sacrificium acceptabile fiat apud Deum Patrem omnipotentem.

K. Módlcie się, Bracia, aby moja i wasza ofiara była przyjęta przez Boga Ojca wszechmogącego.

Odpowiadamy głośno z ministrantem:

M. Suscipiat Dominus sacrificium de manibus tuis ad laudem et gloriam nominis sui, ad utilitatem quoque nostram, totiusque Ecclesiae suae sanctae.

W. Niech przyjmie Pan ofiarę z rąk twoich na cześć i chwałę Imienia swego, oraz na pożytek nasz i całego świętego Kościoła swego.

Kapłan odpowiada po cichu:

S. Amen.

K. Amen.

Po czym, z rękami nad ofiarą, odmawia modlitwę (lub modlitwy) przypadającą na dany dzień, w której poleca ofiary Bogu. Jest ona zwana sekretą prawdopodobnie dlatego, że była odmawiana po cichu. Po ostatniej z nich kapłan mówi głośno:

S. Per omnia saecula saeculorum.

K. Przez wszystkie wieki wieków.

M. Amen.

W. Amen.

MSZA WIERNYCH

Kapłan, dokonując ofiary mocą Chrystusową, zanosi do Boga modlitwę uwielbienia i dziękczynienia. Dlatego nazywamy ją eucharystyczną (eucharystein - dzięki czynić). Dwa razy jednak tę modlitwę przerywa, aby odmówić modlitwę wstawienniczą.

22. Prefacja czyli Przedśpiew

Dialog przed Prefacją

S. Dominus vobiscum.

K. Pan z wami.

M. Et cum spiritu tuo.

W. I z duchem twoim.

S. Sursum corda.

K. W górę serca,

M. Habemus ad Dominum.

S. Gratias agamus Domino Deo nostro.

M. Dignum et justum est.

W. Mamy je ku Panu.

K. (*Pochylając głowę*) Czyńmy dzięki Panu Bogu naszemu.

W. Godne jest to i sprawiedliwe.

Prefacja o Trójcy Przenajświętszej

Odmawiana w niedziele zwykłe

S. Vere dignum et justum est, aequum et salutare, nos tibi semper, et ubique gratias agere: Domine sancte, Pater omnipotens, aeterne Deus. Qui cum unigenito Filio tuo, et Spiritu Sancto, unus es Deus, unus es Dominus: non in unius singularitate personae, sed in unius Trinitate substantiae. Quod enim de tua gloria, revelante te, credimus, hoc de Filio tuo, hoc de Spiritu sancto, sine differentia discretionis sentimus. Ut in confessione verae, sempiternaeque Deitatis, et in personis proprietates, et in essentia unitas, et in maiestate adoretur aequalitas. Quam laudant Angeli, atque Archangeli, Cherubim quoque ac Seraphim: qui non cessant clamare quotidie, una voce dicentes:

K. Prawdziwie jest to godnie i sprawiedliwie, słuszenie i zbawienie, abyśmy zawsze i wszędzie dzięki Tobie czynili, Panie święty, Ojcie wszechmogący, wiekuisty Boże; Ty z jednorodzonym Synem Twoim i Duchem Świętym jeden jesteś Bóg, jeden Pan, nie jednością jedynej osoby, ale w trzech Osobach jednej Istoty. Co bowiem z objawienia Twego wierzymy o Twojej chwale, toż o Synu, to i o Duchu Świętym, bez żadnej różnicy utrzymujemy; tak, iż wyznając prawdziwie i wiekuiste Bóstwo, wielbimy Osób odrębność, w Istocie jedność i równość w Majestacie. Co też wychwalają Aniołowie i Archaniołowie, Cherubiny i Serafiny, którzy nie przestają wołać codziennie, mówiąc jednogłośnie:

23. Sanctus - Święty

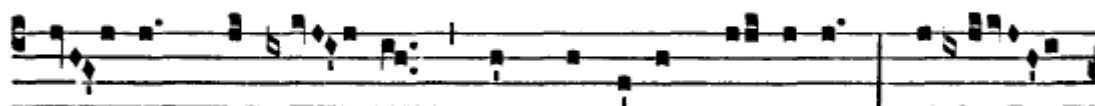
Kapłan pochyla się i mówi, a ministrant trzykroć dzwoni

Sanctus VIII De Angelis

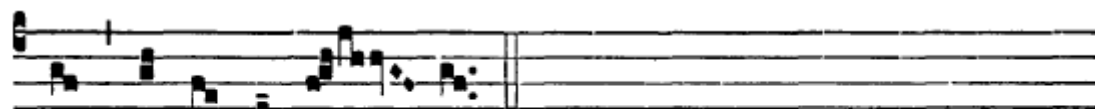
6. **S** An- ctus, * Sánctus, Sán- ctus Dó- mi- nus

Dé- us Sá- ba- oth. Pléni sunt caé- li et tér- ra gló- ri- a tú- a. Hosánna in excél- sis. Bene-

(XI) XII. c.

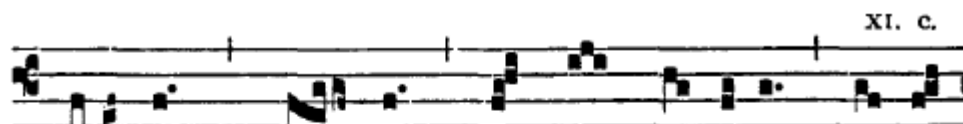
dí- ctus qui vé- nit in nómine Dómi-ni. Ho-sán-

na in excél- sis.

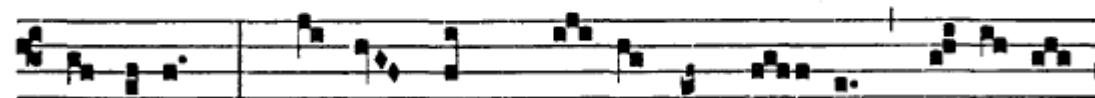
Sanctus XI Orbis factor

2.
S

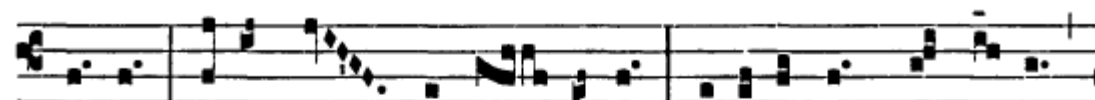

XI. c.

Anctus, * Sán-ctus, Sánctus Dóminus Dé- us

Sá-ba-oth. Plé-ni sunt caé- li et tér- ra gló- ri- a

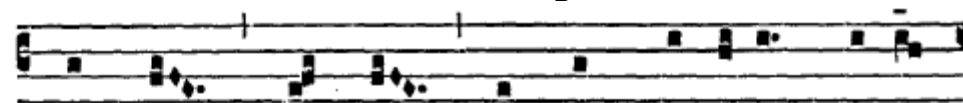
tú- a. Hosánna in ex- célsis. Benedíctus qui vé-nit

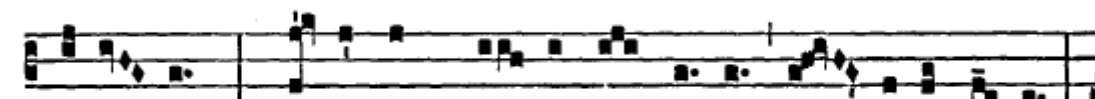
in nó-mine Dómi-ni. Hosánna in ex- célsis.

Sanctus I Lux et origo

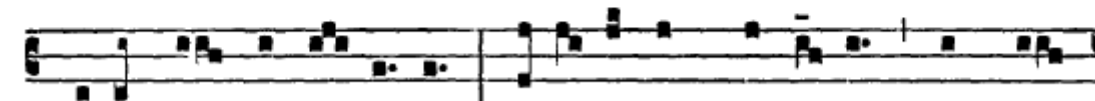
4.
S

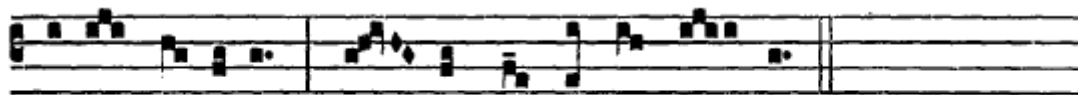
Anctus, * Sánctus, Sánctus Dóminus Dé- us

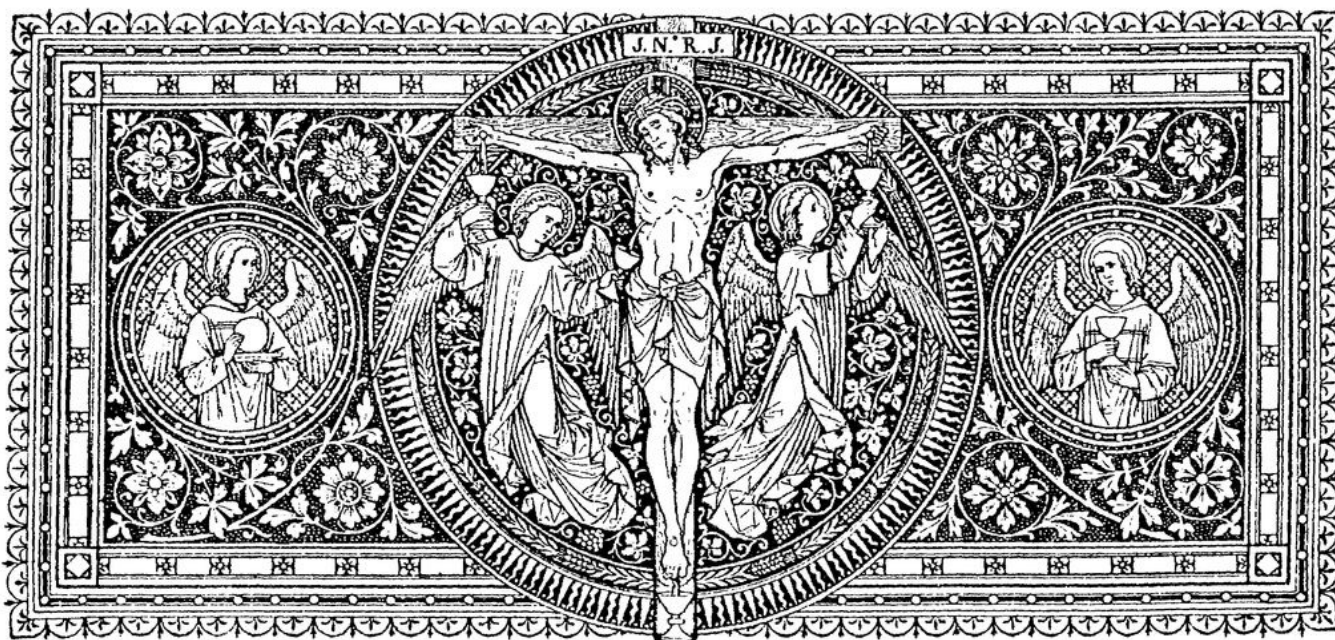
Sá-ba- oth. Plé-ni sunt caé- li et térra gló- ri- a tú- a.

Hosánna in excél-sis. Bene-díctus qui vé-nit in nó-

mine Dómini. Ho- sanna in excél- sis.

KANON MSZY ŚWIĘTEJ

Modlitwy Kanonu, którego pochodzenie sięga pierwszych wieków Kościoła, odzwierciedlają dokładnie myśl Apostołów i Zbawiciela. Dlatego powinniśmy z wielką czcią i radością odmawiać z kapłanem te modlitwy, które uświęciła tak starodawna tradycja.

24. (Pierwsza) modlitwa wstawiennicza

Kapłan ogólnie poleciwszy ofiarę wstawia się (a) za cały Kościół wojujący (b) za biorących udział w ofierze (c) w łączności z Kościołem tryumfującym. "Naprzód należy polecić ofiary i wtedy wygłosić imiona tych, których należy" (św. Innocenty I 417). Imiona odczytywano z tabliczek zwanych dyptychami. Wypisywano na nich imiona żywych i umarłych, których polecano modlitwom wiernych, oraz imiona świętych, których przy ofierze w dniu danym wspominano.

Te Igitur - ogólne polecenie ofiar

Te igitur clementissime Pater, per Jesum Christum Filium tuum Dominum nostrum, supplices rogamus ac petimus, uti accepta habeas, et benedicas haec (+) dona, haec (+) munera, haec (+) sancta sacrificia illibata.

Ciebie więc, najmiłościwszy Ojczy, przez Jezusa Chrystusa Syna Twojego, Pana naszego, pokornie błagamy i prosimy: przyjmij te (+) dary, te (+) daniny, te (+) święte, nieskalane ofiary.

In Primis - Za Kościół wojujący

In primis quae tibi offerimus pro Ecclesia tua sancta catholica: quam pacificare, custodire, adunare, et regere digneris toto orbe terrarum: una cum famulo tuo Papa nostro N. et Antistite nostro N et omnibus orthodoxis, atque Catholicae et Apostolicae fidei cultoribus.

Składamy Ci je przede wszystkim za Kościół Twój Święty, powszechny: racz Go obdarzyć pokojem, strzec, jednoczyć i rządzić Nim na całym okręgu ziemskim, wraz ze służą Twoim Papieżem naszym N., i Biskupem naszym N., i ze wszystkimi prawowiernymi powszechnej i apostołskiej wiary wyznawcami.

Memento - za uczestników (wspomnienie żywych)

Memento Domine famulorum, famularumque tuarum N et N et omnium circumstantium, quorum tibi fides cognita est, et nota devotio, pro quibus tibi offerimus: vel qui tibi offerunt hoc sacrificium laudis pro se, suisque omnibus: pro redemptione animarum suarum, pro spe salutis et incolumitatis suae: tibi que reddunt vota sua aeterno Deo vivo et vero.

Pomnij, Panie na służi i służebnice Twoje N.N. i na wszystkich tu obecnych, których wierność jest Ci wiadoma, a gorliwość znana, za których tobie ofiarujemy i którzy Ci składają tę ofiarę uwielbienia za siebie samych i za wszystkich swoich, za odkupienie dusz swoich, w nadziei zbawienia i ocalenia swego, oddając dary swoje, Tobie, Bogu wiecznemu, żywemu i prawdziwemu.

Communicantes - w łączności z Kościołem tryumfującym

S. Communicantes, et memoriam venerantes, in primis gloriosae semper virginis Mariae genitricis Dei et Domini nostri Jesu Christi: sed et beati Joseph, ejusdem virginis sponsi et beatorum Apostolorum ac martyrum tuorum, Petri et Pauli, Andreae, Jacobi, Joannis, Thomae, Jacobi, Philippi, Bartholomaei, Matthaei, Simonis et Thaddaei: Lini, Cleti, Clementis, Xysti, Cornelii, Cypriani, Laurentii, Chrysogoni, Joannis et Pauli, Cosmae et Damiani, et omnium sanctorum tuorum: quorum meritis precibusque concedas, ut in omnibus protectionis tuae muniamur auxilio. Per eundem Christum Dominum nostrum. Amen.

W świętym obcowaniu, ze czcią wspominamy przede wszystkim wslawioną zawsze Dziewicę Maryję, Rodzicę Boga, Pana naszego, Jezusa Chrystusa, a także św. Józefa Oblubieńca Najświętszej Dziewicy i Świętych Apostołów i Męczenników Twoich: Piotra i Pawła, Andrzeja, Jakuba Jana, Tomasza, Jakuba, Filipa, Bartłomieja, Mateusza, Szymona, i Tadeusza, (*Papieży*) Linusa, Kleta, Klemensa, Ksystusa, Korneliusza, (*Męczenników* Cypriana, Wawrzyńca, Chrysogona, Jana i Pawła, Kosmę i Damiana, i wszystkich Świętych Twoich: racz dla ich zasług i modlitw wspierać nas w każdej potrzebie pomocą Swojej opieki. Przez tegoż Chrystusa, Pana naszego. Amen.

25. Hanc Igitur - prośba o przyjęcie ofiary

Kapłan wyciąga dłonie nad Hostią i kielichem, a gdy zaczyna błogosławić, ministrant dzwoni: - wierni klękają.

Hanc igitur oblationem servitutis nostrae, sed et cunctae familiae tuae, quaesumus, Domine, ut placatus accipias: diesque nostros in tua pace disponas, atque ab aeterna

Prosimy Cię przeto, Panie, abys tę ofiarę służ Twoich i całej rodziny Twojej miłościwie przyjął, dni życia naszego w pokoju swym ustalił i zechciał od wiecznego potępienia nas

damnatione nos eripi, et in electorum tuorum
jubeas grege numerari. Per Christum
Dominum nostrum. Amen.

wybawić i zaliczyć w poczet wybranych
Twoich. Przez Chrystusa, Pana naszego.
Amen.

26. Quam Oblationem - Prośba o przeistoczenie

Kulminacyjnym punktem w Ofierze Mszy Świętej jest przeistoczenie chleba i wina w Ciało i Krew Pańską. Ofiara, które się spełnia na ołtarzu, jest ta ofiara, która się dokonała na Kalwarii. Ten sam Kapłan i Ofiara ta sama. Wzbudźmy w sobie wiarę w obecność Chrystusa pod postaciami chleba i wina mówiąc po cichu, podczas podniesienia słowa św. Tomasza: Pan Bóg i Bóg mój. (7 lat odp. dla tych, co mówią codziennie odp. zup. raz na tydzień pod zwykłymi warunkami. S. Pen. 26, I, 1937)

Quam oblationem tu, Deus, in omnibus,
quaesumus benedictam (+), adscriptam (+),
ratam (+), rationabilem, acceptabilemque
facere digneris: ut nobis Corpus (+), et
Sanguis (+) fiat dilectissimi Filii tui Domini
nostri Jesu Christi.

Wśród wszystkich ofiar, prosimy Cię, Ty Boże,
racz te pobłogosławić, uznać, za
+twierdzić, prawdziwą i miłą sobie uczynić,
tak, żeby stała się dla nas Ciałem i Krwią (+)
najmilszego Syna Twojego, Pana naszego,
Jezusa Chrystusa.

27. Konsekracja chleba

Kapłan bierze do rąk Hostię

S. Qui pridie quam pateretur, accepit panem
in sanctas ac venerabiles manus suas: et
elevatis oculis in coelum ad te Deum Patrem
suum omnipotentem, tibi gratias agens,
benedixit (+), fregit, deditque discipulis suis,
dicens: Accipite et manducate ex hoc omnes:

Który w przedzień Swej Męki wziął chleb w
święte i czcigodne ręce Swoje, a wzniosłszy
oczy ku niebu do Ciebie, Boga, Ojca Swego
wszechmogącego, Tobie czyniąc dzięki,
pobłogosławił, połamał i rozdał uczniom
Swoim, mówiąc: Bierzcie iżywajcie z niego
wszyscy:

Kapłan pochyla się nad Hostią

HOC EST ENIM CORPUS MEUM.

TO JEST BOWIEM CIAŁO MOJE.

Gdy kapłan podnosi Hostię Najświętszą, ministrant dzwoni, a wierni adorują w ciszy.

28. Konsekracja wina

Kapłan bierze do rąk Kielich.

Simili modo postquam coenatum est,
accipiens et hunc praeclarum Calicem in
sanctas ac venerabiles manus suas: item tibi
gratias agens, bene + dixit, deditque
discipulis suis, dicens: Accipite, et bibite ex eo
omnes.

Podobnie, gdy było po wieczerzy, ujmując i
ten przesławny Kielich w święte i czcigodne
ręce Swoje, również dzięki Tobie czyniąc,
pobłogosławił i podał uczniom Swoim,
mówiąc: Bierzcie i pijcie z niego wszyscy:

Kapłan pochyla się nad Kielichem.

**HIC EST ENIM CALIX SANGUINIS
MEI, NOVI ET AETERNI
TESTAMENTI: MYSTERIUM FIDEI:
QUI PRO VOBIS ET PRO MULTIS
EFFUNDETUR IN REMISSIONEM
PECCATORUM.**

Haec quotiescumque feceritis, in mei
memoriam facietis.

**TO JEST BOWIEM KIELICH KRWI
MOJEJ, NOWEGO I WIECZNEGO
PRZYMIERZA: TAJEMNICA WIARY:
KTÓRY ZA WAS I ZA WIELU
WYLANY BĘDZIE NA
ODPUSZCZENIE GRZECHÓW.**

To ile razy czynić będziecie, na moją
czyńcie pamiątkę.

Gdy kapłan podnosi kielich, ministrant dzwoni: - wierni adorują w ciszy Krew Przenajświętsza

29. Unde Et Memores - Wspomnienie Tajemnicy Odkupienia (Anamneza)

*Pamiętka Chrystusa, to nie tylko czcze wspomnienie, ale rzeczywiste uobecnienie całej
Tajemnicy Odkupienia - co też podkreśla natychmiast kapłan w następnej modlitwie zwanej
"anamneza" czyli "wspomnienie".*

S. Unde et memores Domine, nos servi tui,
sed et plebs tua sancta, ejusdem Christi Filii
tui Domini nostri tam beatae passionis, nec
non et ab inferis resurrectionis, sed et in
coelos gloriosae ascensionis: offerimus
praeclarae majestati tuae de tuis donis ac
datis, hostiam (+) puram, hostiam (+)
sanctam, hostiam (+) immaculatam, Panem
(+) sanctum vitae aeternae, et Calicem (+)
salutis perpetuae.

Przeto i my służy Twoi, Panie, oraz lud Twój
święty, wspominając tak błogosławioną Mękę,
jak też i Zmartwychwstanie z otchłani i
chwalebne Wniebowstąpienie tegoż
Chrystusa, Syna Twojego, Pana naszego,
ofiarujemy przedostojnemu Majestatowi
Twojemu, z darów i dobrodziejstw Twoich,
Hostię (+) czystą, Hostię (+) świętą, Hostię
(+) Niepokalaną, Chleb (+) święty
wiekuistego życia i Kielich (+) zbawienia
wiecznego.

30. Supra Quae - Modlitwa o przyjęcie Ofiary bezkrwawej

*Bóg łaskawie przyjął ofiary Starego Zakonu, które były tylko figurą Ofiary Chrystusa; o ile
bardziej przychylnie raczy wejrzeć na ofiarę Nowego Przymierza.*

S. Supra quae propitio ac sereno vultu
respicere digneris: et accepta habere, sicuti
accepta habere dignatus es munera pueri tui
justi Abel, et sacrificium patriarchae nostri
Abrahae: et quod tibi obtulit summus
sacerdos tuus Melchisedech, sanctum
sacrificium, immaculatam hostiam.

Racz na nie wejrzeć przejednanym i
łaskawym obliczem i przyjąć je tak mile, jak
mile przyjąć raczyłeś dary sprawiedliwego
sługi Twego Abła i ofiarę Patryarchy naszego
Abrahama i tą, którą Ci złożył najwyższy
Kapłan Melchizedech, ofiarę świętą, Hostię
niepokalaną.

31. Druga modlitwa wstawiennicza

*Kapłan pochylony nad ołtarzem, modli się o łaski dla uczestników Ofiary.
Owym aniołem, który ma ofiarę przedstawić jest sam Chrystus. Według innych jest nim Duch
Św. lub jakiś anioł ofiarnik.*

Supplices - za uczestników Ofiary

Supplices te rogamus, omnipotens Deus; jube haec perferri per manus sancti Angeli tui in sublime altare tuum, in conspectu divinae majestatis tuae: ut quotquot ex hac altaris participatione, sacrosanctum Filii tui Corpus (+) et Sanquinem (+) sumpserimus omni benedictione coelesti et gratia repleamur. Per eundem Christum, Dominum nostrum. Amen.

Pokornie Cię błagamy, wszechmogący Boże, rozkaz, by ręce świętego Anioła Twego zaniósł tę Ofiarę na niebiański Twój ołtarz, przed oblicze Boskiego Majestatu Twego, abyśmy wszyscy, tego ołtarza uczestnicy, pożywając przenajświętsze + Ciało i Krew + Syna Twego, otrzymali z niebios pełnię błogosławieństwa i łaski. Przez tegoż Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Memento - za zmarłych

Memento etiam, Domine, famulorum famularumque tuarum N et N qui nos praecesserunt cum signo fidei, et dormiunt in somno pacis.

Ipsis Domine, et omnibus in Christo quiescentibus, locum refrigerii, lucis et pacis, ut indulgeas, deprecamur. Per eundem Christum Dominum nostrum. Amen.

Pomnij też, Panie, na sługi i służebnice Twoje NN., którzy nas wyprzedzili ze znamięm wiary i śpią snem pokoju.

(Przypomnij, za kogo się modlisz)

Błagamy Cię, Panie, użyż im i wszystkim tym, którzy w Chrystusie spoczywają, miejsca ochłody, światła i pokoju. Przez tegoż Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Nobis Quoque Peccatoribus - w łączności z Kościołem tryumfującym

Kapłan bije się w piersi, ministrant raz dzwoni.

Nobis quoque peccatoribus famulis tuis, de multitudine miserationum tuarum sperantibus, partem aliquam et societatem donare digneris, cum tuis sanctis Apostolis et Martyribus: cum Joanne, Stephano, Matthia, Barnaba, Ignatio, Alexandro, Marcellino, Petro, Felicitate, Perpetua, Agatha, Lucia, Agnete, Caecilia, Anastasia, et omnibus sanctis tuis: intra quorum nos consortium, non aestimator meriti, sed veniae, quaesumus, largitor admitte. Per Christum Dominum nostrum.

Nam także, grzesznym sługom Twoim, którzy pokładamy nadzieję w mnóstwie litości Twojej, racz dać jakiś udział i obcowanie ze świętymi Twoimi Apostołami i Męczennikami: Janem (Chrzczicielem), Szczepanem (Diakonem), Maciejem (Apostołem), Barnabą, Ignacym (Biskupem) Aleksandrem, Marcelem, Piotrem, (Męczennice) Felicją, Perpetuą, Agatą, Łucją, Agnieszką, Cecylią, Anastazją, i całym gronem Twych Świętych; dopuść nas, prosimy, do ich współdziedzictwa, nie z naszych zasług biorąc miarę, lecz przebaczeniem obdarzając Przez Chrystusa, Pana naszego.

32. Zakończenie

Per quem haec omnia, Domine, semper bona creas, sancti(+)-ficas, vivi(+)-ficas, bene(+)-dicas et praestas nobis.

Przez Niego, Panie, te wszystkie dary zawsze dobrymi stwarzasz, uswię(+)-casz, oży(+)-wiasz, błogo(+)-sławisz i nam ich udzielasz.

Kapłan odkrywa kielich i czyni Hostią Św. pięć razy znak krzyża, po czym podnosi kielich wraz z Hostią (małe podniesienie). Jednocześnie wielbi Boga, mówiąc:

Per ip(+)sum, et cum ip(+)so, et in ip(+)so,
est tibi Deo Patri (+) omnipotenti, in unitate
Spiritus (+) Sancti, omnis honor et gloria.

S. Per omnia saecula saeculorum.

M. Amen.

Przez (+) Niego i z (+) Nim, i w (+) Nim
masz, Boże Ojczy (+) wszechmogący, w
jedności Ducha (+) Świętego, wszelką cześć i
chwałę.

K. Przez wszystkie wieki wieków.

W. Amen.

CZĘŚĆ TRZECIA

33. Pater Noster - Modlitwa Pańska

Teraz po złożeniu Ofiary, następuje uczta. W odpowiedzi na nasze dary, prośby i błagania Bóg udzieli nam pokarmu świętego, w którym są zawarte wszystkie łaski i dobrodziejstwa, bo pokarm ten, to sam Pan Jezus pod postaciami chleba i wina. Jest to stwierdzenie, że Bóg nas wysłuchał i chce nam pomóc, jako swym dzieciom. Jako przygotowanie do Komunii św. odmówmy z głębi serca "Ojczy nasz" i prośmy Pana Jezusa, aby to Jego Ciało, które spożywać będziemy, stało się nam lekarstwem dla duszy i ciała

S. Oremus. Praeceptis salutaribus moniti, et
divina institutione formati, audemus dicere:

Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur
nomen tuum. Adveniat regnum tuum. Fiat
voluntas tua, sicut in caelo et in terra. Panem
nostrum quotidianum da nobis hodie. Et
dimitte nobis debita nostra, sicut et nos
dimittimus debitoribus nostris. Et ne nos
inducas in tentationem.

M. Sed libera nos a malo.

S. [po cichu] Amen.

K. Módlmy się. Nauką zbawienną zachęteni i
Boskim ustanowieniem przygotowani,
ośmielamy się mówić:

Ojczy nasz, Któryś jest w niebie, święć się
Imię Twoje. Przyjdź królestwo Twoje, Bądź
wola Twoja, jako w niebie tak i na ziemi:
Chleba naszego powszedniego daj nam
dzisiaj. I odpuść nam nasze winy, jako i my
odpuszczamy naszym winowajcom. I nie
wódz nas na pokuszenie.

W. Ale nas zbaw ode złego.

K. Amen.

Kapłan rozwija ostatnią prośbę:

Libera Nos

Libera nos, quaesumus, Domine ab omnibus
malis, praeteris, praesentis et futuris: et
intercedente beata et gloriosa semper Virgine
Dei Genitrice Maria, cum beatis Apostolis tui
Petro et Paulo, atque Andrea, et omnibus
Sanctis, da propitius pacem in diebus nostris:
ut, ope misericordiae tuae adjuti, et a peccato
simus semper liberi et ab omni perturbatione
securi. Per eumdem Dominum nostrum Jesum
Christum, Filium tuum. Qui tecum vivit et
regnat in unitate Spiritus Sancti Deus.

Wybaw nas, prosimy Cię, Panie od wszelkich
nieszczęść przeszłych, obecnych i przyszłych,
a za przyczyną Najświętszej i chwalebnej
zawsze Dziewicy, Bogarodzicy Maryi, świętych
Apostołów Twoich Piotra i Pawła, oraz
Andrzeja i wszystkich Świętych, udziel nam
miłościwie pokoju za dni naszych, abyśmy
wsparci pomocą miłosierdzia Twego i od
grzechu byli zawsze wolni i od wszelkiej
trwogi bezpieczni. Przez tegoż Pana naszego
Jezusa Chrystusa, Syna Twojego, który z

Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego Bóg.

34. Łamanie Chleba i modły o pokój

Obrzęd Łamania Chleba jest również symbolem gwałtownej śmierci Chrystusa, połączenie zaś Hostii z Krwią wskazuje na Jego zmartwychwstanie. Pierwszym owocem Eucharystii jest pokój, czyli jedność z Bogiem i jedność między nami.

S. Per omnia saecula saeculorum.

M. Amen.

S. Pax (+) Domini sit (+) semper vobiscum (+).

M. Et cum spiritu tuo.

K. Przez wszystkie wieki wieków.

W. Amen.

K. Pokój (+) Pana niech (+) będzie zawsze z wami (+).

W. I z duchem twoim.

Kapłan wpuszcza częśćkę Hostii Św. do Kielicha, mówiąc

S. Haec commixtio et consecratio Corporis at Sanguinis Domini nostri Jesu Christi fiat accipientibus nobis in vitam aeternam. Amen.

K. To połączenie i poświęcenie Ciała i Krwi Pana naszego, Jezusa Chrystusa, niech się nam, którzy je przyjmujemy, przyczyni do żywota wiecznego. Amen.

Agnus Dei - Baranku Boży

Pochylając się i uderzając się trzykroć w piersi, kapłan mówi:

Agnus Dei VIII De Angelis

6. **A** -gnus Dé- i, * qui tóllis peccáta mún- XV. c.

ré-re nó- bis. Agnus Dé- i, * qui tól-lis peccáta mún-

di : mi-se-ré-re nó- bis. Agnus Dé- i, * qui tóllis pec-

cá-ta mún-di : dó-na nó-bis pá-cem.

Agnus Dei XI Orbis factor

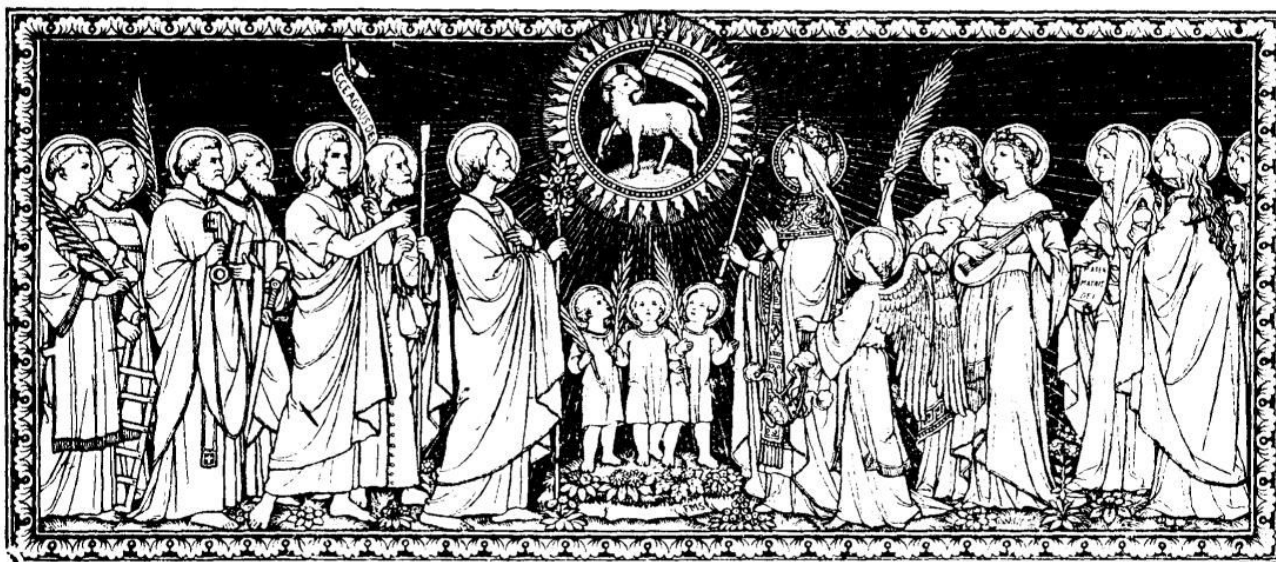
XIV. c.

1. **A** - gnus Dé-i, * qui tóllis peccá- ta mún-di : mi-se-
ré-re nóbis. Agnus Dé-i, * qui tól- lis peccá-ta mún-
di : mi-se-ré-re nóbis. Agnus Dé-i, * qui tóllis pec-cá- ta
mún-di : dóna nóbis pácem.

Agnus Dei I Lux et origo

X. c.

4. **A** - gnus Dé-i, * qui tóllis peccá-ta mún-di : mi-se-
ré- re nó- bis. Agnus Dé-i, * qui tóllis peccá-ta
mún-di : mi-seré- re nó- bis. Agnus Dé-i, * qui
tóllis peccá-ta mún-di : dóna nó- bis pá- cem.

35. Modlitwy przed Komunią

Następują trzy ciche prywatne modlitwy kapłana, pięknie przypominające skutki, jakie Komunia ma spowodować w duszach naszych: pokój, uzdrowienie, łaskę Bożą. Opieramy się w tej chwili na zasługach Chrystusa i wierze Kościoła.

Domine Jesu Christe I

Domine Jesu Christe, qui dixisti Apostolis tuis: pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis: ne respicias peccata mea, sed fidem Ecclesiae tuae; eamque secundum voluntatem tuam pacificare et coadunare digneris. Qui vivis et regnas Deus, per omnia saecula saeculorum. Amen.

Panie Jezu Chryste, któryś rzekł Apostołom Twoim: pokój wam zostawiam, pokój Mój wam daję, patrz nie na grzechy moje, lecz na wiarę Twojego Kościoła, i racz go według Twojej woli obdarzać pokojem i w jedności umacniać, który żyjesz i królujesz Bóg, przez wszystkie wieki wieków. Amen.

Domine Jesu Christe II

Domine Jesu Christe, Fili Dei vivi, qui ex voluntate Patris cooperante Spiritu Sancto, per mortem tuam mundum vivificasti: libera me per hoc sacrosanctum Corpus et Sanguinem tuum ab omnibus iniquitatibus meis et universis malis: et fac me tuis semper inhaerere mandatis: et a te nunquam separari permittas: qui cum eodem Deo Patre et Spiritu Sancto vivis et regnas Deus in saecula saeculorum. Amen.

Panie Jezu Chryste, Synu Boga żywego, który z woli Ojca za sprawą Ducha Świętego, przez śmierć Swoją świat ożywiłeś, wybaw mnie przez to Przenajświętsze Ciało i Krew Twoją od wszelkich nieprawości moich i od wszelkiego zła i spraw, bym zawsze strzegł przykazań Twoich i nie dozwoł, bym się kiedykolwiek odłączył od Ciebie, który z tymże Ojcem i Duchem Świętym żyjesz i królujesz Bóg, na wszystkie wieki wieków. Amen.

Perceptio Corporis

Perceptio Corporis tui, Domine Jesu Christe, quod ego indignus sumere praesumo, non mihi proveniat in iudicium et condemnationem: sed pro tua pietate prosit mihi ad tutamentum mentis et corporis, et ad medelam percipiendam. Qui vivis et regnas cum Deo Patre in unitate Spiritus Sancti Deus, per omnia saecula saeculorum. Amen.

Przyjęcie Ciała Twego, Panie Jezu Chryste, które ja, niegodny sługa, spożywać się ważę, niechaj mi się nie obróci na sąd i potępienie, lecz niechaj raczej posłuży mi ku obronie i uzdrowieniu duszy i ciała: który żyjesz i królujesz z Bogiem Ojcem w jedności Ducha Świętego Bóg, przez wszystkie wieki wieków. Amen.

36. Komunia kapłana

Kapłan przyklęka, bierze do rąk Hostię św., aby ją przyjąć i mówi:

Panem coelestem accipiam et nomen Domini invocabo.

Chleb niebiański przyjmę i wezwę Imienia Pana.

Trzymając Hostię Świętą w lewej dłoni, kapłan uderza się w piersi trzy razy, a ministrant dzwoni:

Domine, non sum dignus ut intres sub tectum meum: sed tantum dic verbo, et sanabitur anima mea (ter.)

Panie, nie jestem godzien, abyś wszedł do wnętrza mego, ale rzeknij tylko słowem, a będzie uzdrowiona dusza moja. (trzykrotnie)

Trzymając Hostię Świętą w prawej ręce, kapłan czyni Nią znak krzyża i mówi:

Corpus Domini nostri Jesu Christi custodiat animam meam in vitam aeternam. Amen.

Ciało Pana naszego Jezusa Chrystusa niechaj strzeże duszy mojej na żywot wieczny. Amen.

Po chwili kapłan bierze do rąk Kielich i modli się słowami psalmu, który Chrystus odmawiał w czasie Ostatniej Wieczerzy:

Quid retribuam Domino pro omnibus, quae retribuit mihi? Calicem salutaris accipiam, et nomen Domini invocabo. Laudans invocabo Dominum, et ab inimicis meis salvus ero.

Sanguis Domini nostri Jesu Christi custodiat animam meam in vitam aeternam. Amen.

Cóż zwrócę Panu za wszystko, co dla mnie uczynił; Kielich zbawienia wezmę i wezwę Imienia Pana. Wielbiąc zawołałam do Pana i od nieprzyjaciół moich będę ocalony.

Krew Pana naszego Jezusa Chrystusa niechaj strzeże duszy mojej na żywot wieczny. Amen.

37. Komunia wiernych

Kapłan zwraca się do wiernych z Cyborium i trzymając Hostię Świętą, mówi:

Ecce Agnus Dei, ecce Qui tollit peccata mundi.

Oto Baranek Boży: oto który gładzi grzechy świata

Bij się w piersi i mów wraz z ministrantem (kapłanem):

Domine, non sum dignus ut intres sub tectum meum: sed tantum dic verbo, et sanabitur anima mea (ter.)

Panie, nie jestem godzien, abyś wszedł do wnętrza mego, ale rzeknij tylko słowem, a będzie uzdrowiona dusza moja. (trzykrotnie)

Podając Komunię Świętą, kapłan mówi:

S. Corpus Domini nostri Jesu Christi custodiat animam tuam in vitam aeternam. Amen.

Ciało Pana naszego Jezusa Chrystusa niechaj strzeże duszy Twojej na żywot wieczny. Amen.

Gdy wszyscy otrzymali Komunię Świętą, kapłan powraca na ołtarz i umieszcza Cyboryum w Tabernakulum.

38. Dziękczynienie

Po czym ministrant bierze ampułki i nalewa wino do kielicha. Kapłan modli się:

Quod ore sumpsimus Domine, pura mente capiamus: et de munere temporalium fiat nobis remedium sempiternum.

Cośmy usta spożyli, Panie, daj czystym przyjąć umysłem, a dar ten doczesny niech się nam stanie lekarstwem na wieczność

Ministrant polewa palce kapłana winem i wodą - Kapłan modli się.

Corpus tuum, Domine, quod sumpsi, et Sanguis, quem potavi, adhaereat visceribus meis: et praesta, ut in me non remaneat scelerum macula, quem pura et sancta refecerunt sacramenta. Qui vivis et regnas in saecula saeculorum. Amen.

Ciało Twe, Panie, które spożyłem, i Krew, którą wypilem, niech przywrze do mego wnętrza, i spraw, aby zmaza grzechów nie została we mnie, którego czyste i święte posiliły Sakramenta. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Kapłan wyciera kielich i przykrywa go welonem. - Ministrant przenosi Mszal.

39. Communio - Śpiew przy Komunii

Po czym kapłan przechodzi na stronę Lekcji i odczytuje Komunię.

40. Postcommunio - Modlitwy po Komunii

S. Dominus vobiscum.

M. Et cum spiritu tuo.

S. Oremus.

K. Pan z wami.

W. I z duchem Twoim.

K. Módlmy się.

Kapłan odczytuje modlitwę Postcommunio. Dziękujemy razem z kapłanem Panu Bogu, że nas raczył posilić Ciałem Syna Swego Jezusa Chrystusa i prosimy, aby ta Komunia Św. dała nam siłę do spełnienia naszych obowiązków i doprowadziła do życia wiecznego przez tegoż Chrystusa, Pana naszego, który z Bogiem Ojcem żyje i króluje w jedności Ducha Świętego.

S. Per omnia saecula saeculorum.
M. Amen.

K. Przez wszystkie wieki wieków.
W. Amen.

Po skończonych modlitwach kapłan wraca na środek ołtarza, całuje go i zwracając się do wiernych, mówi:

S. Dominus vobiscum.
M. Et cum spiritu tuo.

K. Pan z wami.
W. I z duchem twoim.

Ite missa est VIII De angelis

5.
I - te, mísica est.
Dé-o grá-ti-as.

Ite missa est XI Orbis factor

1.
I - te, mísica est.
Dé-o grá-ti-as.

Ite missa est I Lux et origo

8.
I - te, mísica est, alle-lú-ia, alle-lú-ia.
Dé-o grá-ti-as, alle-lú-ia, alle-lú-ia.

7.
I - te, mísica est.
Dé-o grá-ti-as.

41. Placeat Tibi - Ostatnia modlitwa.

Pochylając się nad ołtarzem, kapłan mówi:

S. Placeat tibi, sancta Trinitas, obsequium servitutis meae: et praesta, ut sacrificium quod oculis tuae majestatis indignus obtuli, tibi sit acceptabile, mihi quae, et omnibus pro quibus illud obtuli, sit te miserante propitiabile. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

K. O Trójco Przenajświętsza, niechaj Ci miłym będzie hołd służby mojej i spraw aby ta ofiara, którą ja niegodny zaniósłem przed oczy majestatu Twego, była Tobie przyjemna, mnie zaś i wszystkim, za których ją złożyłem, stała się przejednaniem dzięki Twemu miłosierdziu. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Błogosławieństwo

Kapłan całuje ołtarz, a na słowo "Pater" odwraca się do wiernych.

S. Benedicat vos omnipotens Deus, Pater, et Filius (+), et Spiritus Sanctus.

M. Amen.

K. Niech was błogosławi wszechmogący Bóg, Ojciec i Syn (+), i Duch Święty.

W. Amen.

42. Ostatnia Ewangelia

Kapłan przechodzi na stronę Ewangelii. Czyni znak krzyża najpierw na ołtarzu, potem na swym czole, ustach i sercu.

S. Dominus vobiscum.

M. Et cum spiritu tuo

S. (+) Initium sancti Evangelii secundum Joannem.

M. Gloria tibi Domine.

In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Hoc erat in principio apud Deum. Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil quod factum est. In ipso vita erat, et vita erat lux hominum: et lux in tenebris lucet, et tenebrae eam non comprehenderunt.

Fuit homo missus a Deo, cui nomen erat Joannes. Hic venit in testimonium, ut testimonium perhiberet de lumine, ut omnes crederent per illum. Non erat ille lux, sed ut testimonium perhiberet de lumine.

Erat lux vera quae illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum. In mundo erat, et mundus per ipsum factus est, et mundus eum non cognovit. In propria venit, et sui eum non receperunt. Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri, his qui credunt in nomine ejus. Qui non ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri, sed ex Deo nati sunt.

(hic genuflectitur) ET VERBUM CARO FACTUM EST, et habitavit in nobis et vidimus gloriam ejus, gloriam quasi unigeniti a Patre, plenum gratiae et veritatis.

M. Deo gratias.

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim.

K. (+) Początek świętej Ewangelii według Świętego Jana.

W. Chwała Tobie Panie.

Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, a Bogiem było Słowo. Ono to było na początku u Boga. Wszystko przez nie się stało, a bez Niego nic się nie stało, co się stało. W Nim było życie, a Życie było Światłością ludzi, a Światłość w ciemnościach świeci, a ciemności Jej nie ogarnęły.

Był człowiek posłany od Boga, a na imię mu było Jan. Ten przyszedł na świadectwo, aby świadectwo dać o Światłości, aby przezeń wszyscy uwierzyli. Nie był on Światłością, ale miał świadczyć o Światłości.

Było Światło prawdziwe, które oświeca każdego człowieka, gdy na ten świat przychodzi. Ono było na świecie, a świat przez nie został uczyniony, a świat Go nie poznał. Do swego przyszło, a swoi Go nie przyjęli. Tym zaś wszystkim, którzy Go przyjęli, dało moc, by się stali synami Bożymi, tym co wierzą w Imię Jego, którzy nie ze krwi, ani z pożądliwości ciała, ani z woli męża, ale z Boga się narodzili.

(tu wszyscy klękają) A SŁOWO CIAŁEM SIĘ STAŁO i mieszkało między nami. I oglądaliśmy chwałę Jego, chwale jako Jednorodzonego od Ojca, pełnego łaski i prawdy.

W. Bogu niech będą dzięki.

MODLITWY PO KAŻDEJ CICHEJ MSZY ŚWIĘTEJ

Przez Ojca Św. Leona XIII przepisane.

Po cichej Mszy Św., kapłan klęcząc u stopni ołtarza, mówi z wiernymi poniższe modlitwy. Zaleca się wiernym samodzielne odmawianie tych modlitw także po Mszach Św. uroczystych.

Salutatio Angelica - Pozdrowienie Anielskie

Ave Maria (ter)

Zdrowaś Maryjo (trzy razy)

Antyfona

Salve Regina, Mater misericordiae. Vita, dulcedo, et spes nostra, salve. Ad te clamamus exsules filii Hevae. Ad te Suspiramus, gementes et flentes in hac lacrimarum valle. Eja ergo, Advocata nostra, illos tuos misericordes oculos ad nos converte. Et Jesum, benedictum fructum ventris tui, nobis post hoc exsilium ostende. O clemens, o pia, o dulcis Virgo Maria.

V. Ora pro nobis, sancta Dei Genitrix.

R. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

Oremus. Deus refugium nostrum et virtus, populum ad te clamantem propitius respice; et intercedente gloriosa et immaculata Virgine Dei Genitrice Maria, cum beato Josepho ejus Sponso, ac beatis Apostolis tuis Petro et Paulo, et omnibus Sanctis, quas pro conversione peccatorum, pro libertate et exaltatione sanctae Matris Ecclesiae, preces effundimus, misericors et benignus exaudi. Per eumden Christum, Dominum nostrum.

R. Amen.

Witaj Królowo, Matko litości, życie słodkości i nadziejo nasza, witaj! Do Ciebie wołamy, wygnańcy, synowie Ewy. Do Ciebie wzdychamy, jęcząc i płacząc na tym łez padole. Racz przeto, Orędowniczko nasza, miłosierne oczy twoje zwrócić na nas i na Jezusa, błogosławiony owoc żywota twego okaz nam po tym wygnaniu. O łaskawa, o litościwa, o słodka Panno Maryjo!

V. Módl się za nami świętą Bożą Rodzicielko.

R. Abyśmy się stali godnymi obietnic Pana Chrystusowych.

Módlmy się. Boże, ucieczko nasza i mocy, wejrzyj łaskawie na lud Twój do Ciebie wołający i za przyczyną chwalebnej i niepokalanej Dziewicy i Matki Bożej Maryi, z świętym jej Oblubieńcem Józefem, z świętymi Apostołami Twoimi Piotrem i Pawłem, oraz wszystkimi Świętymi, wysłuchaj miłostwie i łaskawie prosby nasze, które za nawrócenie grzeszników, za wolność i wywyższenie świętej Matki Kościoła naszego do Ciebie zanosimy. Przez tegoż Chrystusa, Pana naszego.

R. Amen.

Modlitwa do Św. Michała Archanioła (Egzorcyzm prywatny)

Sancte Michael Archangele, defende nos in proelio, contra nequitiam et insidias diaboli esto praesidium. Imperet illi Deus, supplices deprecamur: tuque, Princeps militiae caelestis, Satanam aliosque spiritus malignos, qui ad perditionem animarum pervagantur in mundo, divina virtute, in infernum detrude.

R. Amen.

Święty Michale Archaniele! Wspomagaj nas w walce, a przeciw niegodziwości i zasadzkom złego ducha bądź naszą obroną. Oby go Bóg pogromić raczył, pokornie o to prosimy, a Ty, Wodzu niebieskich zastępów, Szatana i inne duchy złe, które na zgubę dusz ludzkich po tym świecie krążą, mocą Bożą strąć do piekła

W. Amen.

Wezwanie do Najśw. Serca Pana Jezusa (dodane przez Sw. Piusa X)

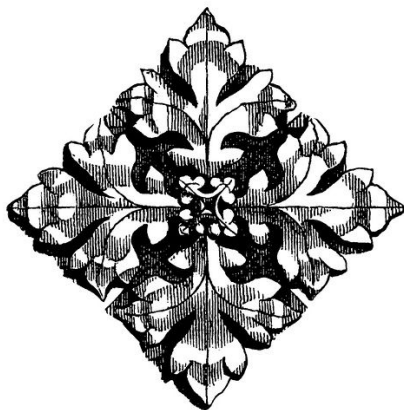
V. Cor Jesu sacratissimum

R. Miserere nobis. (*ter*)

V. Najświętsze Serce Jezusa.

R. Zmiłuj się nad nami! (*trzy razy*)

(Wszystkim którzy powyższe modlitwy odmówią udzielił Ojciec Święty Leon XIII trzysta dni odpustu, a Ojciec Święty Pius X przyłączył siedem lat odpustu za odmówienie z powyższymi modlitwami trzykrotnego wezwania do Najświętszego Serca Jezusa.)

LIST APOSTOLSKI MOTU PROPRIO BENEDYKTA XVI

SUMMORUM PONTIFICICUM

Najwyżsi Kapłani aż po czasy obecne zawsze czuwali, aby Kościół Chrystusowy sprawował przed Bożym Majestatem kult w sposób godny, „na cześć i chwałę Jego imienia” i „na pożytek całego Kościoła świętego”.

Od niepamiętnych czasów obowiązywała, jak również w przyszłości obowiązywać będzie „zasada, według której każdy Kościół partykularny winien się zgadzać z Kościołem powszechnym nie tylko w dziedzinie nauki wiary i znaków sakramentalnych, lecz także w odniesieniu do powszechnie przyjętych zwyczajów sięgających apostolskiej i nieprzerwanej tradycji. Zwyczaje te winny być zachowywane nie tylko dla uniknięcia błędów, lecz także w celu przekazywania nienaruszonej wiary, ponieważ zasada modlitwy Kościoła odpowiada zasadzie jego wiary” [1] (*lex orandi legi credendi respondet*).

Pośród Papieży żyjących tę troskę wyróżnił się św. Grzegorz Wielki, który był szczególnie wrażliwy na przekazanie nowym ludom Europy zarówno wiary katolickiej, jak i skarbów kultu i kultury zebranej przez Rzymian podczas poprzednich stuleci. Zarządził, aby ograniczyć i zachowywać formę świętej liturgii, Ofiary Mszy św. oraz Oficjum, do formy sprawowanej w Rzymie. Żywo zachęcał mnichów i mniszki, którzy pod Regułą św. Benedykta rozsławiali wszędzie swoim przykładem jednocześnie Ewangelię i ten nad wyraz zbawienny sposób życia zawarty w Regule, aby „niczego nie przedkładać ponad służbę Bożą” (RB, 43). W ten sposób liturgia sprawowana według zwyczajów Rzymu ożywiała nie tylko wiarę i pobożność, lecz również kulturę licznych narodów. Prawdą jest, że liturgia łacińska Kościoła w różnych formach w ciągu wieków chrześcijaństwa napędzała życie duchowe niezliczonej rzeszy świętych oraz że dzięki religii umocniła wiele narodów i ożywiła ich pobożność.

W ciągu wieków wielu innych Biskupów rzymskich w sposób szczególny zaangażowało się, aby liturgia prowadziła do tego celu jeszcze skuteczniej; pośród nich wyróżnił się św. Pius V, który z wielkim zapałem duszpasterskim, podążając za ustaleniami Soboru Trydenckiego, odnowił kult Kościoła, wydał poprawione księgi liturgiczne, „zreformowane zgodnie z wolą Ojców”, i przekazał je Kościołowi łacińskiemu do użytku.

Pośród ksiąg liturgicznych Rytu rzymskiego pierwsze miejsce przypada oczywiście Mszałowi Rzymskiemu, który rozpowszechnił się w Rzymie, a w następnych wiekach przybierał stopniowo formy podobne do tej obowiązującej w ciągu ostatnich pokoleń.

„Ten sam cel przyświecał w ciągu następnych wieków Biskupom Rzymu, którzy troszczyli się o odnowę lub dokładnie ustalali kształt obrzędów i ksiąg liturgicznych, a później, od początku naszego stulecia, podejmowali zadanie bardziej generalnej reformy”.[2] W ten sposób działali moi poprzednicy Klemens VIII, Urban VIII, św. Pius X[3] i bł. Jan XXIII.

W mniej odległej przeszłości, Sobór Watykański II wyraził pragnienie, aby obserwacja i szacunek należne kultowi Bożemu zostały zreformowane i przystosowane do wymogów naszych czasów. Ponaglany tym pragnieniem, mój poprzednik Najwyższy Kapłan, Paweł VI zatwierdził w 1970 r. odnowione księgi liturgiczne Kościoła łacińskiego; przełożone na całym świecie na liczne języki nowożytny zostały przyjęte z radością zarówno przez biskupów, jak księży i wiernych. Jan Paweł II zatwierdził trzecie wydanie Mszału rzymskiego. W ten sposób Biskupi rzymscy pracowali, aby ta „liturgiczna budowla... oczyszczona ze smutnych przejawów starzenia się, na nowo się ukazała się w splendorze swojej godności i harmonii”[4].

Niemniej w niektórych regionach liczni wierni przywiązali się i wciąż pozostają przywiązani z taką miłością i zaangażowaniem do wcześniejszych form liturgicznych, które głęboko naznaczyły ich kult i ich ducha, że Najwyższy Kapłan Jan Paweł II przynaglany troską o tych wiernych, w 1984 r. specjalnym indultem Quattuor abhinc annos Kongregacji Kultu Bożego przyznał prawo do korzystania z Mszału Rzymskiego wydanego w 1962 r. przez Jana XXIII; następnie w 1988 r. listem apostolskim *Ecclesia Dei* w formie motu proprio, Jan Paweł II wezwał biskupów do szerokiego i hojnego korzystania z tego prawa na rzecz wszystkich wiernych, którzy by o to prosili.

Wziąwszy pod uwagę prośby wiernych, które rozważał nasz poprzednik Jan Paweł II, wysłuchawszy opinii Ojców Kardynałów zebranych na Konsystorzu 22 marca 2006, głęboko rozważywszy wszystkie aspekty problemu, przywoławszy Ducha Świętego i zaufawszy w pomoc Bożą, ustalamy tym Listem Apostolskim co następuje:

Art. 1. Mszał Rzymski ogłoszony przez Pawła VI jest zwyczajnym wyrazem zasady modlitwy (*Lex orandi*) Kościoła katolickiego obrządku łacińskiego. Jednakże, Mszał Rzymski ogłoszony przez św. Piusa V i wydany po raz kolejny przez bł. Jana XXIII powinien być uznawany za nadzwyczajny wyraz tej samej zasady modlitwy (*Lex orandi*) i musi być odpowiednio uznany ze względu na czcigodny i starożytny zwyczaj. Te dwa wyrazy zasady modlitwy (*Lex orandi*) Kościoła nie mogą w żaden sposób prowadzić do podziału w zadach wiary (*Lex credendi*). Są to bowiem dwie formy tego samego Rytu Rzymskiego.

Jest przeto dozwolone odprawiać Ofiarę Mszy zgodnie z edycją typiczną Mszału Rzymskiego ogłoszoną przez bł. Jana XXIII w 1962 i nigdy nie odwołaną, jako nadzwyczajną formą Liturgii

Kościoła. Zasady użycia tego Mszału przedstawione we wcześniejszych dokumentach Quattuor abhinc annis i Ecclesia Dei, zostają zastąpione na następujące:

Art. 2. W Mszach odprawianych bez udziału ludu, każdy ksiądz katolicki obrządku łacińskiego, diecezjalny czy zakonny, może używać Mszału Rzymskiego ogłoszonego przez bł. Jana XXIII w 1962, lub Mszału Rzymskiego ogłoszonego przez Pawła VI w 1970, i może to robić każdego dnia z wyjątkiem Triduum Wielkanocnego. Dla takiego odprawiania, przy użyciu któregośkolwiek z Mszałów, ksiądz nie potrzebuje żadnej zgody Stolicy Świętej ani Ordynariusza.

Art. 3. Wspólnoty Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, czy to na prawie diecezjalnym czy papieskim, które pragną odprawiać Mszę zgodnie z edycją Mszału Rzymskiego ogłoszoną w 1962, podczas celebracji wspólnotowych lub konwentualnych w swoich oratoriach, mogą to czynić. Jeśli jedna wspólnota lub cały Instytut czy Stowarzyszenie pragnie wprowadzić takie celebracje często, zwykle lub stale, decyzja taka musi zostać odjęta przez Wyższego Przełożonego, zgodnie z prawem i ich własnymi dekretemi i statutami.

Art. 4. W Mszach odprawianych zgodnie z przepisami art. 2 mogą uczestniczyć z własnej woli – zachowując wszystkie normy prawne – wierni, którzy wyrażą taką chęć.

Art. 5. § 1. W parafiach, w których jest stale obecna grupa wiernych przywiązanych do wcześniejszych tradycji liturgicznych, proboszcz powinien chętnie przyjąć ich prośbę o odprawianie Mszy rycie Mszału Rzymskiego ogłoszonego w 1962 i zapewnić aby dobro tych wiernych stało w zgodzie ze zwykłą opieką duszpasterską w parafii i pod kierunkiem biskupa zgodnie z kanonem 392, unikając niezgody i wybierając jedność Kościoła.

§ 2. Celebracje zgodne z Mszałem bł. Jana XXIII mogą mieć miejsce w dni pracy podczas gdy w niedzielę i święta może odbywać się jedna taka Msza.

§ 3. Dla wiernych i księży którzy o to proszą, proboszcz powinien zezwolić na odprawianie dodatkowych ceremonii w nadzwyczajnej formie przy specjalnych okazjach takich jak śluby, pogrzeby czy w jednorazowych sytuacjach np. pielgrzymkach.

§ 4. Kapłani którzy używają Mszału bł. Jana XXIII muszą to umieć i nie mogą być obciążeni pod względem prawnym.

§ 5. W kościołach które nie mają charakteru parafialnego ani konwentualnego obowiązkiem rektora jest udzielanie wspomnianych wyżej pozwoleń.

Art. 6. Podczas mszy odprawianych w obecności ludu zgodnie z Mszałem bł. Jana XXIII, czytania mogą odbywać się w języku narodowym, zgodnie z wydaniem zatwierdzonymi przez Stolicę Apostolską.

Art. 7. Jeśli grupa wiernych świeckich nie otrzymała od proboszcza zgody na swoją prośbę, o której mowa w art. 5 par. 1 informuje o tym biskupa diecezjalnego, który jest usilnie proszony o spełnienie ich prośby. Jeśli biskup z jakiegokolwiek powodu nie może zapewnić takiej celebracji, sprawa kierowana jest do Papieskiej Komisji „Ecclesia Dei”.

Art. 8. Biskup, który chce uczynić zadość takim prośbom wiernych świeckich, ale z różnych powodów nie jest w stanie tego uczynić może zwrócić się do Papieskiej Komisji „Ecclesia Dei”, która zapewni mu radę i pomoc.

Art. 9. § 1. Proboszcz, po dokładnym rozważeniu wszystkich okoliczności może wyrazić zgodę na użycie starego rytuału przy sprawowaniu sakramentów: Chrztu, Małżeństwa, Pokuty, Namaszczenia Chorych, jeśli dobro dusz tego wymaga.

§ 2. Ordynariusz ma możliwość sprawowania sakramentu bierzmowania używając starego Pontyfikału Rzymskiego, jeśli dobro dusz tego wymaga.

§ 3. Duchownym posiadającym wyższe święcenia wolno używać także Breviarza, promulgowanego w 1962 r. przez bł. Jana XXIII.

Art. 10. Wolno ordynariuszowi, jeśli uzna to za stosowne, erygować parafię personalną dla celebracji według starej formy rytu rzymskiego zgodnie z kan. 518 lub mianować rektora albo kapelana zgodnie z przepisami prawa.

Art. 11. Papieska Komisja „Ecclesia Dei”, powołana przez Jana Pawła II w 1988 r. zachowuje swoje obowiązki. Forma tej komisji, obowiązki i normy działania będą takie, jakie Ojciec Święty zechce jej przypisać.

Art. 12. Komisja ta, oprócz uprawnień które już jej przysługują, wykonuje władzę Stolicy Apostolskiej czuwając nad wprowadzaniem w życie powyższych przepisów.

Wszystko, co zostało postanowione przez Nas w niniejszym „Motu Proprio” ma być uznawane za postanowione i obowiązujące oraz rozkazujemy by obowiązywało od dnia 14 września tegoż roku od święta Podwyższenia Krzyża Świętego, wbrew wszelkim przeciwnym zarządzeniom.

Dan w Rzymie, u Świętego Piotra, 7 lipca roku pańskiego 2007, trzeciego Naszego pontyfikatu.

Benedykt XVI

przypisy

[1] Wprowadzenie ogólne do Mszału Rzymskiego, wyd. 3, 2002, n. 397.

[2] Jan Paweł II, List ap. Vicesimus quintus annus (4 grudnia 1988), n. 3 : AAS 81 (1989), s. 899.

[3] Ibidem.

[4] Motu proprio Abhinc duos annos (23 października 1913) : AAS 5 (1913), s. 449-450 ; por. Jan Paweł II, List ap. Vicesimus quintus annus, n. 3 : AAS 81 (1989), s. 899.

